

ΤΑ ΤΟΥ ΒΛΑ

του 2ου ΓΕΛ Γέρακα
ΓΕΝΑΡΗΣ 2012 Τεύχος 3

ΕΙΣ ΣΑΜΟΝ

Α

“Όσοι τὸ χάλκεον χέρι
Βαρὺ τοῦ φόβου αἰσθάνονται,
Ζυγὸν δουλείας ἄς ἔχωσι·
Θέλει ἀρετὴν καὶ τόλμην
Ἡ ἐλευθερία.

Β

Αὐτὴ (καὶ ὁ μῦθος κρύπτει
Νοῦν ἀληθείας), ἐπτέρωσε
Τὸν Ἴκαρον· καὶ ἂν ἔπεσεν
Ὁ πτερωθεὶς κ’ ἐπνίγη
Θαλασσωμένος·

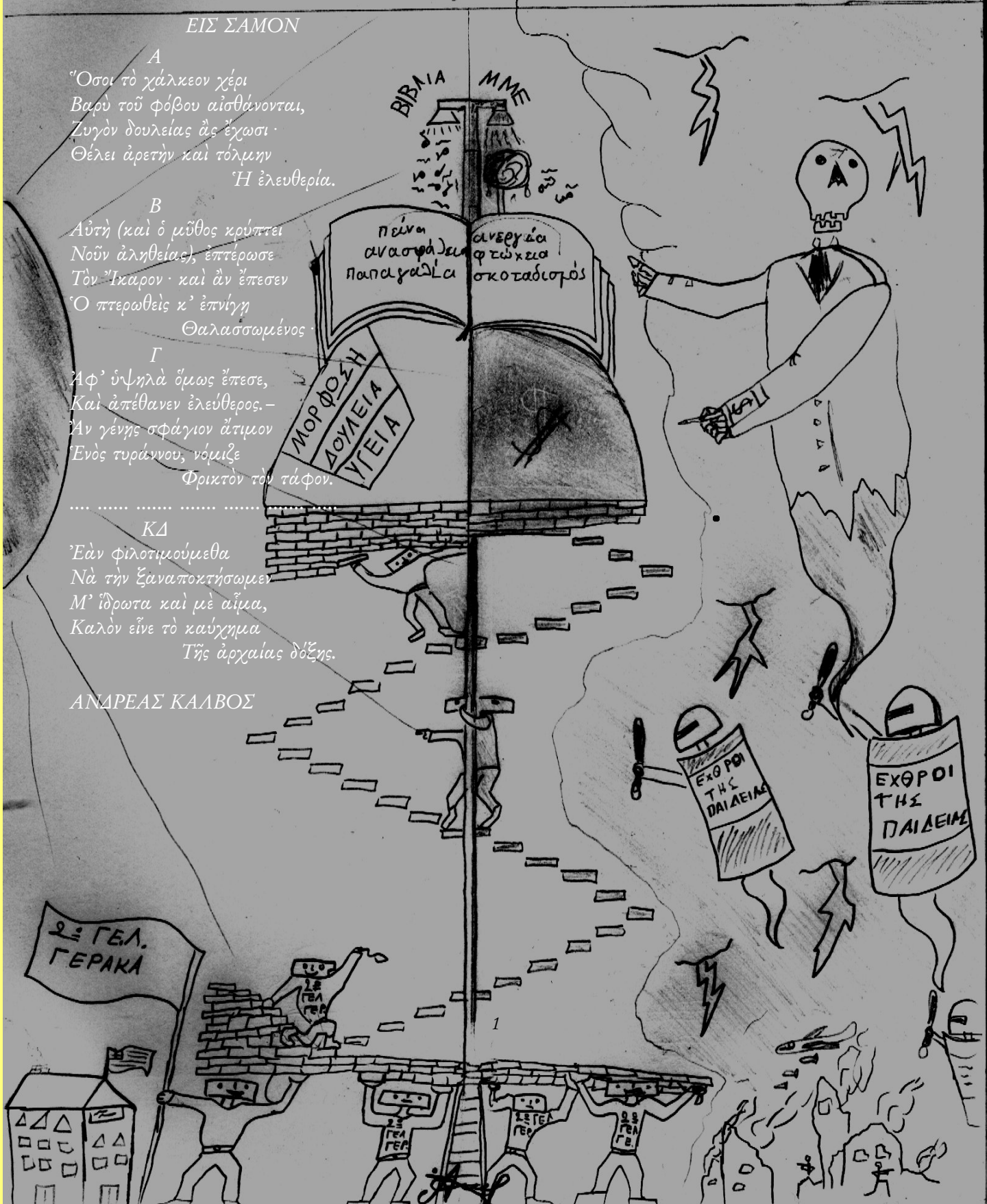
Γ

Ἀφ’ ὑψηλὰ ὅμως ἔπεσε,
Καὶ ἀπέθανεν ἐλεύθερος. –
Ἄν γένης σφάγιον ἄτιμον
Ἐνὸς τυράννου, νόμιζε
Φρικτὸν τὸν τάφον.

ΚΔ

Ἐὰν φιλοτιμούμεθα
Νὰ τὴν ξαναποκτήσωμεν
Μ’ ἰδρωτὰ καὶ μὲ αἷμα,
Καλὸν εἶνε τὸ καύχημα
Τῆς ἀρχαίας δοξῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ



Τα τούβλα

Περιοδική έκδοση των μαθητών του 2^{ου} Γενικού Λυκείου Γέρακα

Τεύχος 3, ΓΕΝΑΡΗΣ 2012

e-mail: toubla.geraka@gmail.com

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ίσκου Αρχοντούλα (Κοινωνιολόγος)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ:

Καρράς Ιωάννης (Μαθηματικός)

Νάνου Μαρία (Φιλολόγος)

Στο τεύχος αυτό έγραψαν οι ΜΑΘΗΤΕΣ:

Δαφέρμος Λευτέρης

Καρράς Χρήστος

Κατσούλη Δήμητρα

Καψούρη Άντα

Κολλάτου Αντωνία

Κύργιος Αλέξανδρος

Λαμπράκης Αλέξανδρος

Μπουκάλα Χρυσούλα

Παπαθανασίου Αναστασία

Προκοπάκη Ελένη

Χαραλαμπίδη Μαρία-Γεωργία

Μακέτα εξώφυλλου: Συρακούλης Αντώνης

Μακέτα όπισθόφυλλου: Κωνσταντινίδης Σέργιος

Από τη Διεύθυνση...



Από το Μουσείο Καρικατούρας στη Φραγκφούρτη

Αγαπητά μου παιδιά,
Ελπίζω να λάβετε την κάρτα μου,
και το μήνυμά μου...

Σε ένα κόσμο που συνεχώς αλλάζει, στις παρούσες δύσκολες συγκυρίες για τη χώρα μας που διηθούν την ατμόσφαιρα κάθε οικογένειας, ο ρόλος του σχολείου αναδεικνύεται ολοένα και πιο σημαντικός.

Πολλοί από σας, (ορισμένοι αναγνωρίζετε τον εαυτό σας αλλά δεν είστε μόνον εσείς), όταν σας απευθύνουν την ερώτηση «Γιατί έρχεσαι στο σχολείο;», «Γιατί είσαι εδώ;» έχετε έτοιμη την απάντηση: «Για να πάρω το απολυτήριο», ή το πολύ, το περισσότερο μακροπρόθεσμο «Για να περάσω στη σχολή που θέλω.» Και οι περισσότεροι από σας, ακόμη κι αυτοί που κάνετε ευσυνειδήτητα τις εργασίες σας (αλλά χωρίς ενδιαφέρον), ακόμη κι αυτοί που καταφέρνετε να εξασφαλίσετε αρκετά καλούς βαθμούς (όχι ιδιαίτερα δύσκολο στον καιρό του πληθωρισμού των βαθμών) δεν αντιλαμβάνεστε ποια είναι η σύνδεση μεταξύ των όσων διδάσκεσθε στο σχολείο, του αγώνα που οι άλλοι περιμένουν από σας να κάνετε και των δικών σας επιδιώξεων στη ζωή.

Αυτό είναι και το πιο διάχυτο πρόβλημα των καιρών μας: ένα αίσθημα κενού που παρασύρει πολλούς νέους σε μακρές περιόδους παραίτησης, τη στιγμή που θα έπρεπε να ορίζουν τα όνειρά τους και να δουλεύουν για την υλοποίησή τους. Για πάρα πολλούς νέους σήμερα η απάθεια και το άγχος κυριαρχούν και η αδιαφορία, η παραίτηση, ακόμη και ο κυνισμός έχουν αντικαταστήσει

τη φυσική αισιοδοξία της νεότητας.

Γι' αυτό, παιδιά μου, είναι σημαντικό να σταθείτε και να ρωτήσετε τον εαυτό σας:

«Τι ελπίζω να πετύχω με όλες αυτές τις προσπάθειές μου;»

«Ποιος είναι ο απώτερος σκοπός που νοηματοδοτεί την προσπάθειά μου;»

«Τι έχει σημασία για μένα;»

«Ποιος είναι ο απώτατος στόχος μου στη ζωή;»

Κι εμείς, οι καθηγητές σας και οι γονείς σας, αν δεν κάνουμε αυτές τις ερωτήσεις κεντρικό σημείο των συζητήσεών μας με σας λίγα μπορούμε να περιμένουμε παρά να παραμερίσουμε και να σας παρακολουθούμε να περιπλανιέστε σε μια θάλασσα σύγχυσης, να παρασύρεστε στην αυτό αμφισβήτηση και σε αισθήματα άγχους που συχνά προκύπτουν όταν ο αγώνας και ο μόχθος δεν συνοδεύονται από την αίσθηση του νοήματος.

Στόχος μας είναι να παρέχουμε τις γνώσεις, αλλά και το κοινωνικό κεφάλαιο που θα σας ωθήσει να ανιχνεύσετε τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντά σας, να καλλιεργήσουμε την ανάγκη να ορίσετε τους στόχους σας, να εμφυσήσουμε το πάθος για τη μάθηση αλλά και το ήθος στις ανθρώπινες σχέσεις σας.

Στόχος μας είναι το σχολείο μας να γίνει ένα σταθερό σημείο αναφοράς για καθένα και καθεμιά από σας. Να μπορείτε να βρείτε ένα θετικό λόγο παρουσίας σας στο σχολείο, ένα λόγο να συνεισφέρετε στο σχολικό μικρόκοσμό μας σήμερα, και ως αξιότιμα μέλη στην κοινωνία μας αργότερα. Και να θυμάστε: Ό,τι κάνετε στη ζωή έχει σημασία!

Με αγάπη,

Γ.Ε.

Επικαιρότητα

Μαντινάδα Χριστουγέννων

Από τους μαθητές του Α₄

Ο Αι- Βασίλης έμαθα δεν έρχεται εν τέλει
είναι παλιό το έλκηθρο και ακριβά τα τέλη.
Δώρα λοιπόν μη ψάχνετε να βρείτε μες στο τζάκι
τα έκλεψε η Τρόϊκα μαζί με το Γιωργάκη.
Πως να στολίσω δέντρο με δίχως τα φωτάκια
τα κοψε η ΔΕΗ με τ' ακριβά χαράτσια.
Οι γαλοπούλες έμαθα δε φτάνουνε στο τέλος
τσι έφαγε ο Πάγκαλος χωρίς το Βενιζέλο
Όμως εμείς σαν Κρητικοί καθόλου δε μασάμε
κάτι θα βρούμε απ' την αρχή πάλι μπροστά να πάμε.

Χρόνια Πολλά

Της Σύνταξης...

Αγαπητοί αναγνώστες και συμμαθητές,
φτάσαμε αισίως, μετά από ένα χρόνο, στην έκδοση του 3ου τεύχους του περιοδικού μας (το πρώτο και τρίτο τεύχος σε έντυπη μορφή, το δεύτερο σε ηλεκτρονική). Πολλά άλλαξαν σε αυτόν το χρόνο. Συμμαθητές μας γύρισαν σελίδα και είναι - οι περισσότεροι- πια ακαδημαϊκοί πολίτες. Κάποιοι δεν μας άφησαν για το πανεπιστήμιο, αλλά πήραν το δρόμο της Ξενιτιάς, όπως και πολλοί άλλοι συμπατριώτες μας. Η ομάδα του περιοδικού μας "έχασε" έναν πολύτιμο συνεργάτη, τον Αντώνη, έναν από τους σκιτσογράφους και αρθρογράφους μας. Καλή τύχη παιδιά, μας λείπετε πολύ! Οι υπόλοιποι μένουμε εδώ και... συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε, να σκεφτόμαστε-στοχαζόμαστε και να εκφραζόμαστε!

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΖΩΗΣ

Από τη μαθήτριά του Α₄
Ελένη Προκοπάκη

Μια συγκινητική - όχι όμως δακρύβρεχτη - ιστορία με ένα ισχυρό μήνυμα "ζωής". Πρωταγωνίστρια μια γυναίκα η Έλεν Κέλερ η οποία είχε στερηθεί δύο από τις βασικότερες αισθήσεις της: την όραση και την ακοή σε πολύ μικρή ηλικία, γεγονός που την απέκοπτε από την πραγματικότητα. Η πάθησή της αυτή την καθιστούσε επιθετική και απρόσιτη, ωθώντας έτσι την οικογένειά της να απευθυνθεί στη Σχολή Τυφλών Πέρκινς, η οποία έστειλε την απόφοιτό της Ανν Μάνσφιλντ Σάλιβαν, για να διδάξει και να κοινωνικοποιήσει την μικρή Έλεν.



Η Hellen Keller το 1912

Σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα με εξειδικευμένες μεθόδους εκμάθησης κατάφερε να προσδιορίσει σημασιολογικά καθετί που την περιέβαλλε. Λίγο αργότερα, προσπάθησε να μιλήσει με τη βοήθεια ειδικευμένης δασκάλας διασφαλίζοντας ένα ικανοποιητικό επίπεδο. Ωστόσο η φιλομαθής Έλεν δεν περιορίστηκε στα στοιχειώδη, αλλά αφού αποφοίτησε από το σχολείο του Κέιμπριτζ και από το κολλέγιο του Ράντκλιφ, ταξίδεψε, για να αγωνιστεί για τα δικαιώματα των ατόμων με ειδικές ικανότητες σε αντιρατσιστικό και φεμινιστικό πλαίσιο.

Η ζωή της αποτελεί πρότυπο αξιών και ηθικής. Είναι φανερό ότι η ίδια επιλέγει να υπερβή και να κατακερματίσει το καθιερωμένο που είναι δημιούργημα των ανθρώπων. Με τη στάση της επιβιβαιώνει την απεραντοσύνη στο εφικτό και υλοποιήσιμο.

Σίγουρα, η ψυχολογική στήριξη συμβάλλει καθοριστικά στη ζωή της, όμως η βούληση και η θέλησή της την αποδέσμευσαν από τα λεγόμενα όριά των. Απέδειξε λοιπόν ότι ουσιαστικά δεν υφίστανται οι περιορισμοί.

Όλα είναι ένα κατασκεύασμα του ανθρώπινου νου, για να δικαιολογήσει την αναπηρία και την απαισιοδοξία.



Η Hellen Keller το 1920



Οι Hellen Keller και Ann Sullivan τον Ιούλιο του 1888

Ολόκληρος ο πλανήτης εξάλλου, είναι δομημένος από αντιφατικές έννοιες: "το εφικτό και το ανέφικτο", "η αισιοδοξία και απαισιοδοξία", "η απεραντοσύνη και η οριοθέτηση". Το θέμα είναι με ποιες ιδέες επιλέγει να συμβαδίσει το κάθε άτομο. Η Έλεν Κέλερ κατάφερε να δημιουργήσει το δικό της κόσμο, γιατί εκτίμησε όλα αυτά που της δόθηκαν αξιοποιώντας τα.

Άρα, το σημαντικότερο δεν είναι τι διαθέτεις αλλά πώς το αξιοποιείς. Ακόμα και όταν πολλά πράγματα θεωρούνται δεδομένα εξ αρχής, υπάρχει ένας παράγοντας που μπορεί να ανατρέψει τα πάντα: η ψυχική δύναμη.

Όπως λοιπόν η Έλεν Κέλερ κατάφερε να καταργήσει τα όρια, έτσι και ο κάθε άνθρωπος μπορεί να πραγματώσει τους στόχους του, ακόμα κι αν μοιάζουν μακρινοί, μόνο αν θελήσει και πιστέψει στον εαυτό του.

EUROSCOLA 2011

Στις 30-9-2011 ο μαθητής του σχολείου μας Λευτέρης Δαφέριμος συμμετείχε σε ημερίδα, που έλαβε χώρα στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το οποίο βρίσκεται στο Στρασβούργο της Γαλλίας. Η ελληνική αποστολή που αποτελούνταν από 24



άτομα από το νομό Αττικής αναχώρησε τα ξημερώματα της Πέμπτης 29 Σεπτεμβρίου από την Ελλάδα με προορισμό τη Φρανκφούρτη.

Μετά την ξενάγηση στη σύγχρονη γερμανική πόλη τα παιδιά μαζί με τους συνοδούς καθηγητές έφτασαν το απόγευμα στο Στρασβούργο όπου και διανυκτέρευσαν. Την επόμενη μέρα κατευθύνθηκαν προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και συμμετείχαν στο πρόγραμμα *euroscola*, το οποίο διήρκησε από τις 8 π.μ. έως τις 7μ.μ. Εκεί υπήρχαν ισάριθμες αντιπροσωπίες από όλα τα ευρωπαϊκά κράτη. Τα παιδιά, αφού γνώρισαν το χώρο αυτού του βαρυσήμαντου κτιρίου, μέσω του οποίου εδραιώνεται το δημοκρατικό καθεστώς στην Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίστηκαν σε έξι εκατονταμελείς ομάδες, που κάθε μια πραγματευόταν ένα συγκεκριμένο ζήτημα. Σε κάθε επιτροπή πραγματοποιήθηκε εκτενής διάλογος σχετικά με το θέμα μέσα σε διαφορετικές συνεδριακές αίθουσες και μετά την παρουσίασή του από τους υποψήφιους μέσα στα πλαίσια της εκατονταμελούς ομάδας, εξελέγη ένας αντιπρόσωπος από κάθε θέμα-ομάδα, έπειτα από ψηφοφορία. Στη συνέχεια, στον κύριο χώρο του Κοινοβουλίου μίλησαν οι έξι αντιπρόσωποι για το θέμα που είχαν αναλάβει και μετά την ομιλία τους ακολούθησαν ερωτήσεις από τα υπόλοιπα 600 άτομα που παρευρίσκονταν στην αίθουσα με στόχο τη σφαιρική και επαρκή κάλυψη του ζητήματος. Ο μαθητής μας Λευτέρης Δαφέριμος εκλέχθηκε αντιπρόσωπος του θέματος "Η επίδραση της τεχνολογίας στην ελεύθερη ενημέρωση και αγωγή του πολίτη".

Παράλληλα με αυτές τις διαδικασίες, εξελισσόταν και ένα παιχνίδι - ερωτηματολόγιο μεταξύ των παιδιών που ονομαζόταν *eurogame* και ενέτασσε τους νέους στη διαδικασία να συζητήσουν μεταξύ τους, επειδή οι ερωτήσεις

ήταν γραμμένες σε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες.



Το Σάββατο 01-10-11 τα παιδιά είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν το πανέμορφο και γραφικό Στρασβούργο και να περάσουν την τελευταία τους νύχτα επί γαλλικού εδάφους. Την τελευταία μέρα της επίσκεψης, Κυριακή 02-10-2011, η ομάδα επισκέφθηκε τη Χαϊδελβέργη, η οποία αποτέλεσε την τελευταία αλλά και ομορφότερη ίσως πινελιά του ταξιδιού τους, αφού το κάστρο καθώς και το πανεπιστήμιο της πόλης ήταν εντυπωσιακά κατά γενική ομολογία. Το αεροπλάνο που μετέφερε την ελληνική αποστολή κατέφθασε τις πρώτες πρωινές ώρες της Δευτέρας 03-10-2011 στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος....

[Παρακαλέσαμε το Λευτέρη να γράψει δύο λόγια για τις εντυπώσεις και τα συναισθήματα που του δημιούργησε αυτή η εμπειρία.]

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ...ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

Από το μαθητή του Β₁
Λευτέρη Δαφέρμο



Μου δόθηκε η ευκαιρία να συμμετάσχω στο πρόγραμμα euroscola, το οποίο πραγματοποιήθηκε στο γραφικό Στρασβούργο της Γαλλίας, όπου εδρεύει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μέσω του οποίου εξασφαλίζεται η ενεργή συμμετοχή των πολιτών στα ευρωπαϊκά δρώμενα. Η ελληνική αποστολή αποτελούταν από 24 άτομα από την Αττική. Από τις πρώτες πρωινές ώρες της Πέμπτης 29-9-2011, όμως, φάνηκε ότι δεν υπήρχε ανομοιογένεια αλλά μία πανέμορφη παρέα που θα περνούσε μία φανταστική και μοναδική, πιθανότατα, εμπειρία. Το αεροπλάνο προσγειώθηκε στην Φρανκφούρτη της Γερμανίας.

Αν και αυτά που είχα ακούσει σχετικά με την πόλη σκιαγραφούσαν ένα βιομηχανικό προάστιο, προς μεγάλη μου έκπληξη αντίκρισα μία επιβλητική μεν, εξαιτίας των ουρανοξυστών, αλλά και φιλόξενη πόλη κτισμένη γύρω από τον ποταμό Μάιν. Η αλλαγή χώρας ήταν κάτι παραπάνω από εμφανής. Η ησυχία είχε αντικαταστήσει τον πανικό και τις φωνές, ενώ τα ποδήλατα το κυκλοφοριακό χάος. Και όλα αυτά στο οικονομικό κέντρο της Γερμανίας! Έπειτα από μία σύντομη ξενάγηση στον Καθεδρικό ναό και στο ναό του Αγίου Παύλου, μπήκαμε στο λεωφορείο που μας μετέφερε στο Στρασβούργο, τον προορισμό μας.

Την πρώτη μέρα παραμείναμε στο Ξενοδοχείο λόγω της κούρασης και της αγωνίας μας για την "περιπέτεια" της επόμενης μέρας στο Κοινοβούλιο. Βέβαια, το πολύ καλό και ευχάριστο κλίμα που επικρατούσε διατάραξε-έστω και προσωρινά- η ομιλία ενός εκ των δύο συνοδών, ο οποίος μας άγχωσε υπερβολικά, χωρίς αιτία από ότι φάνηκε εκ των υστέρων. Μετά τον ολιγόωρο αλλά... απαραίτητο ύπνο, στις 8 το πρωί της Παρασκευής 30-9 καταφθάσαμε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όπου θα πραγματοποιούταν η ημερίδα έως τις 7 το απόγευμα. Εγώ από το άγχος αλλά και την έλλειψη ύπνου κατάφερα να ...ξεχάσω τη φωτογραφική μηχανή! Ο μοναδικός που δεν είχα από τα 600 παιδιά, τα οποία προέρχονταν από όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες. Τα παιδιά-σύνεδροι από τα άλλα κράτη στη συντριπτική πλειοψηφία τους ήταν φιλικά απέναντι σε εμάς και όταν τους ενημερώναμε για την καταγωγή μας, αν και έχω την... υπόνοια ότι την είχαν καταλάβει από πριν, έδειχναν ενδιαφέρον για τις εξελίξεις στη χώρα μας. Αφού έγινε ο απαραίτητος έλεγχος, μπήκαμε στο χώρο συνεδριάσεων, όπου μας έγινε παρουσίαση του τρόπου λειτουργίας του θεσμού και μας δόθηκε η ευκαιρία να υποβάλουμε ερωτήσεις σε ορισμένα σημαντικά πρόσωπα του Κοινοβουλίου που παρευρίσκονταν. Πριν από το ταξίδι, μας είχαν δοθεί έξι θέματα πάνω στα οποία θα χωριζόμασταν αυτή τη μέρα και στα οποία θα πραγματοποιούταν συζήτηση. Έτσι μετά το μεσημεριανό- το οποίο αμφιβάλλω αν "ακούμπησε" κανείς, αφού με τόσο αίμα ακόμα και τα... λιοντάρια θα ζητούσαν λίγο παραπάνω ψήσιμο- τα 600 άτομα που παρευρίσκονταν στο χώρο χωρίστηκαν σε 6 εκατονταμελείς ομάδες, όσες και τα θέματα δηλαδή, με τον περιορισμό σε κάθε ομάδα-θέμα να υπάρχουν μόνο 4 άτομα από κάθε χώρα. Έτσι, οδηγηθήκαμε ανά ομάδα

σε διαφορετικές συνεδριακές αίθουσες.

Εκεί και στην κύρια αίθουσα εκτυλίχτηκαν δύο από τις πιο "γρήγορες" και έντονες ώρες της ζωής μου. Το θέμα του "γρουπ" ήταν η ελεύθερη ενημέρωση και αγωγή του πολίτη σε συνδυασμό με την επίδραση της τεχνολογίας. Αρχικά, η συντονίστρια του διαλόγου ρώτησε ποια άτομα θα ήθελαν να πραγματευτούν το θέμα στην κεντρική αίθουσα με την παρουσία και των 600 ατόμων. Οι εθελοντές ήταν 7, ανάμεσα στους οποίους και εγώ.



Μετά από μια δίλεπτη ομιλία από κάθε άτομο, εξελέγησαν με ψηφοφορία από τους υπόλοιπους 93 οι τρεις επικρατέστεροι, από τους οποίους θα προέκυπτε ο κύριος ομιλητής και αυτός που θα έκανε την εισαγωγή στην κεντρική αίθουσα. Αυτοί ήταν μία Ιρλανδέζα, ένας Πορτογάλος και εγώ. Αφού διενεργήθηκε εκτενέστατος διάλογος επί του θέματος, με απόφαση της συντονίστριας επελέγη το παιδί από την Πορτογαλία για την εισαγωγή και εγώ για την παρουσίαση. Στη συνέχεια, η ίδια μας παίρνει από το χέρι και μετά το πέρασμά μας από δαιδαλώδεις διαδρόμους και αμέτρητες πόρτες πίσω από τον κύριο χώρο, γυρνάει, μας κοιτάζει και μας λέει: "εδώ είμαστε"! Ανοίγει η πόρτα και μπροστά μου παρουσιάζεται μία εικόνα που δε θα ξεχάσω ποτέ! Ο προεδρεύων του Κοινοβουλίου, τα υπόλοιπα πέντε άτομα από τις άλλες ομάδες και άλλα 600 άτομα να με κοιτούν! Η πρώτη σκέψη; Πανικός! Αλλά μετά, ίσως αγχώθηκα τόσο πολύ που δεν αισθανόμουν καθόλου άγχος! Ήρεμος πλέον κάθισα στη θέση μου και περίμενα τη σειρά μου. Υπήρξε μέσα σε όλα και μία έκπληξη! Μετά την παρουσίαση θα ακολουθούσαν και

ερωτήσεις! Φυσικά όλη η διαδικασία από την αρχή γινόταν στην αγγλική γλώσσα.

Όταν ήρθε η σειρά μου, κοίταξα τον απέναντι... τοίχο και άρχισα να μιλάω. Οι ερωτήσεις που ακολούθησαν ήταν εύστοχες και αποτέλεσαν αρωγό στη λεπτομερέστατη κάλυψη του θέματος.



Κατά τη διάρκεια της ημέρας εξελισσόταν ένα παιχνίδι-ερωτηματολόγιο που είχε ερωτήσεις σε όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες και έβαζε τους χωρισμένους σε τετραμελείς ομάδες νέους να μιλήσουν μεταξύ τους για να βρουν τις απαντήσεις.

Μόλις τελείωσε η ομιλία των έξι ατόμων, διεξήχθη η τελική φάση αυτού του παιχνιδιού που ονομαζόταν "eurogate" και απενεμήθησαν τα βραβεία στους νικητές. Έπειτα μπήκαμε στο λεωφορείο, γυρίσαμε στο ξενοδοχείο και μετά την ξεκούραση ελπίζαμε σε βραδινή έξοδο στην πόλη του Στρασβούργου. Όμως δεν είναι όλοι Έλληνες, με ότι καλό ή κακό συνεπάγεται αυτό! Το κέντρο της πόλης 10:30 μ.μ. ημέρα Παρασκευή έρημο! Μόνο ένα ήρεμο "μπαρ" ήταν ανοιχτό, όπου και τελικά περάσαμε τις βραδινές ώρες.

Από τις επόμενες δύο μέρες, Σάββατο και Κυριακή 1 και 2 Οκτωβρίου, την πρώτη κάναμε βόλτα και ψώνια στην πόλη που βρισκόμασταν ήδη και τη δεύτερη στην πανέμορφη, κατά γενική ομολογία, Χαϊδελβέργη με το μαγευτικό και επιβλητικό κάστρο που δεσπόζει στον ορίζοντα και το Πανεπιστήμιο που υποδηλώνει τον πολιτισμό και την παιδεία των Γερμανών. Δυστυχώς, οι μέρες πέρασαν πάρα πολύ γρήγορα και έφτασε η Δευτέρα, ημέρα επιστροφής στην Ελλάδα.

Όταν πατήσαμε επί ελληνικού εδάφους, τα συναισθήματα ήταν ανάμεικτα. Χαρά από τη μία, επειδή θα ξαναβλέπαμε τους φίλους και τους συγγενείς, αλλά λύπη και νοσταλγία από την άλλη εξαιτίας του τέλους που μπήκε σε αυτό το απρόσμενο και γεμάτο εμπειρίες ταξίδι. Ήταν μία ανεπανάληπτη εμπειρία, που οφείλω σε όλους όσους με στήριξαν, και αισθάνομαι τουλάχιστον τυχερός και ευγνώμων που βίωσα κάτι τόσο σημαντικό και σπουδαίο για εμένα....

Ανθρώπινα Δικαιώματα

ΙΣΟΤΗΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΜΕ ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ

Από τον μαθητή του Α₃

Λαμπράκη Αλέξανδρο

Δυστυχώς αυτός ο κόσμος δίνει ελάχιστες ευκαιρίες στα άτομα με κάποια αναπηρία να αυτοεξυπηρετηθούν. Έτσι αυτό που εμείς θεωρούμε εύκολο στην καθημερινότητά μας αυτοί οι άνθρωποι το βλέπουν δύσκολο. Πολλοί επίσης είναι αυτοί που τους κοιτάζουν με λύπηση και πολλές φορές τους προσβάλλουν.



Κατά συνέπεια οι άνθρωποι αυτοί κλείνονται στον εαυτό τους. Είναι δύσκολο γι' αυτούς να μάθουν να μην τους πειράζει η κοροϊδία. Όμως, πιο δύσκολο είναι για μας να κατανοήσουμε το διαφορετικό και να μπούμε στη θέση ενός ανθρώπου που διαφέρει από το κατ' ημών "συνηθισμένο".

Το πιο βασικό που πρέπει να σκεφτούμε είναι ότι η λεκτική και η συναισθηματική βία συνήθως είναι πολύ πιο επίπονες και πιο δυνατές απ' ότι η σωματική βία. Επιφέρουν μεγαλύτερες τραυματικές εμπειρίες απ' ότι η σωματική βία. Συνεπώς αν κάποιος δέχεται λεκτική ή συναισθηματική ή ακόμα χειρότερα και τα δύο είδη ταυτόχρονα τότε τα ψυχολογικά τραύματα που θα του δημιουργηθούν θα είναι ανεπανόρθωτα και δε θα επουλωθούν ποτέ, εν αντιθέσει με τα σωματικά τραύματα τα οποία σε κάποιο συγκεκριμένο χρονικό διάστημα θα επουλωθούν. Γι' αυτό στα άτομα, τα οποία έχουν ήδη λόγο να νιώθουν άσχημα βλέποντας τους άλλους γύρω τους να έχουν διαφορετική συμπεριφορά, να μην χρειάζονται αναπηρικό καροτσάκι για να μετακινηθούν, είναι ικανοί να ακούσουν και να δουν χωρίς κανένα πρόβλημα, χωρίς να χρειάζονται κάποιον συνεχώς να τους βοηθάει στο να μετακινηθούν μέσα στην πόλη ή ακόμη και στο ίδιο τους το σπίτι, οφείλουμε να συμπεριφερόμαστε πιο ανθρώπινα. Άλλωστε είναι σημαντικό αν τονίσουμε ότι και τα ΑμεΑ έχουν κάποια δικαιώματα, ανάμεσα στα οποία βρίσκεται το δι-

καίωμα των ΑμεΕΑ να έχουν τα ίδια δικαιώματα με όλους τους υπόλοιπους πολίτες. Σύμφωνα με την Ε.Ε. πρέπει αν δοθεί ιδιαίτερη προσοχή στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν προκειμένου να μπορέσουν αυτά τα άτομα να ασκήσουν τα δικαιώματά τους. Αυτοί οι άνθρωποι θα πρέπει, να μπορούν να ανταποκρίνονται στους ρόλους και στις υποχρεώσεις που έχουν ως πολίτες, να έχουν τις ίδιες δυνατότητες επιλογής και να ρυθμίζουν τη ζωή τους σύμφωνα με τα δικά τους σταθμά όπως και τα άτομα χωρίς αναπηρία. Σύμφωνα με τον ιστότοπο ΥΓΕΙΑ-ΕΕ το άρθρο 26 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ε.Ε. αναγνωρίζει το δικαίωμα των ατόμων με αναπηρία να επωφελούνται από μέτρα που προορίζονται για την εξασφάλιση της αυτονομίας τους, της κοινωνικής και επαγγελματικής τους ένταξης και της συμμετοχής τους στη ζωή της κοινότητας. Ένας απ' τους λόγους που η Ε.Ε. οδηγήθηκε στο να ψηφίσει αυτό το νόμο είναι διότι τα άτομα με αναπηρία αντιπροσωπεύουν πάνω από το 15% του πληθυσμού της. Οπότε πρέπει να αντιληφθούμε ότι η αναπηρία είναι ένα θέμα το οποίο πρέπει να το παίρνουμε ζεστά βοηθώντας τους ανθρώπους με αναπηρία να αποκατασταθούν και να επανενταχθούν στην κοινωνία. Ακόμη, σύμφωνα, επίσης, με την ιστοσελίδα ΥΓΕΙΑ-ΕΕ, πρέπει αν ελαχιστοποιηθούν οι οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις της αναπηρίας και οι ανισότητες στο χώρο της υγείας. Επιπλέον, η μείωση του κοινωνικού αποκλεισμού, η εξάλειψη των διαφόρων εμποδίων, η διευκόλυνση των μετακινήσεων και η αξιοποίηση της τεχνολογίας των πληροφοριών αποτελούν σημαντικότερους στόχους στον τομέα αυτόν. Τέλος, η προσωπική μου άποψη είναι πως ποτέ δε θα μπορέσουμε όλοι όσοι δεν έχουμε κάποια αναπηρία να κατανοήσουμε πως νοιώθουν τα άτομα με αναπηρία όταν τους κοροϊδεύουμε ή τους κοιτάμε με λύπηση. Το μόνο, επομένως, που μπορούμε να κάνουμε είναι να τους βοηθάμε να ξεπεράσουν τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν καθημερινά, **ΟΧΙ ΟΜΩΣ ΚΟΙΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΜΕ ΛΥΠΗΣΗ!** Ας κάνουμε μία πόλη πιο προσβάσιμη σε όλους τους ανθρώπους ανεξαρτήτως αναπηρίας ή όχι!

Δικαιώματα του Παιδιού

Δυο κόσμοι σε μια ζωγραφιά

Από τη μαθήτριά του Α₂
Κολλάτου Αντωνία

Τη Δευτέρα 28 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων ενημέρωση στους μαθητές της Α' Λυκείου καθώς και στους συμμετέχοντες του προγράμματος Διαφορετικότητα από την υπεύθυνη του Σ.Κ.Ε.Π (Σύνδεσμος Κοινωνικής Ευθύνης για Παιδιά και Νέους) κ. Αθηνά Κρητικού, ώστε οι μαθητές να γνωρίσουν τα άτομα με ειδικές ανάγκες και να ευαισθητοποιηθούν την επαφή μαζί τους.

Αφηγήθηκε πολλά περιστατικά με πρωταγωνιστές τα άτομα αυτά, τα οποία μας εξέπληξαν. Στο τέλος της ομιλίας προσκάλεσε το σχολείο μας να επισκεφθεί το Μουσείο Βορρέ στο οποίο πραγματοποιούνται συχνά συναντήσεις σχολείων με μαθητές από σχολεία ειδικής αγωγής.

Οι συναντήσεις αυτές έχουν στόχο την επικοινωνία των μαθητών μέσα από τη ζωγραφική, πράγμα που έγινε.

Έτσι την Τετάρτη 7 Δεκεμβρίου μία ομάδα τριάντα μαθητών επισκέφθηκε το Μουσείο Βορρέ. Η συνάντηση πραγματοποιήθηκε σε μια ολοκαίνουρια πτέρυγα μεγάλης έκτασης, γεμάτη με πραγματικά αριστουργήματα των μαθητών προηγούμενων συναντήσεων. Όπως μας ενημέρωσε η κ. Κρητικού θα ζωγραφίζαμε παρέα με το ίδρυμα «Αρωγή» και με το σχολείο του Αγίου Δημητρίου από τη Χαλκίδα, τα οποία φιλοξενούσαν παιδιά με αυτισμό και νοητική στέρωση. Αρχικά προηγήθηκε μία μικρή ξενάγηση στον εκθεσιακό χώρο του μουσείου, όπου θαυμάσαμε τα έργα μεγάλων καλλιτεχνών



της σύγχρονης εποχής. Στη συνέχεια επιστρέψαμε στο χώρο ζωγραφικής όπου καθίσαμε στα τραπέζια, αφού εξοπλιστήκαμε με τα απαραίτητα σύνεργα και περιμέναμε με αγωνία τη νέα μας παρέα.

Μόλις τα παιδιά μπήκαν στην αίθουσα το παγερό κλίμα έσπασε και η ατμόσφαιρα ξαφνικά ζωντάνεψε. Τα παιδιά αυτά γεμάτα ενθουσιασμό και ανυπομονησία κάθισαν πρόθυμα στα τραπέζια μας. Παιδιά τόσο ζωντανά και με όρεξη αμέσως έπιασαν τα πινέλα τους και ζωγραφίσαμε παρέα. Το αποτέλεσμα του «κόπου» μας ήταν εξαιρετικό! Διαφορετικά χρώματα, σχέδια, ταλέντα και προσωπικότητες ανακατεύτηκαν για να δημιουργηθούν πολύχρωμοι πίνακες, οι οποίοι εξέφραζαν όλον μας τον ενθουσιασμό.

Στο τέλος της συνάντησης, όταν οι περισσότεροι έπρεπε να φύγουν, το σχολείο μας παρέμεινε για λίγο ακόμη στην αίθουσα, όπου έγινε μια πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση με την κα Κρητικού. Όλα τα παιδιά συμφωνήσαμε στο ίδιο πράγμα: η συμπεριφορά μας απέναντι στους νέους μας φίλους ήταν τελείως διαφορετική από αυτήν που αρχικά θεωρούσαμε ότι θα έχουμε. Όλοι αφεθήκαμε ελεύθεροι για να ζήσουμε τις μοναδικές αυτές στιγμές, χωρίς να φοβόμαστε ότι θα κάναμε κάτι που θα προσέβαλε τα παιδιά, κάτι που τελικά δε συνέβη. Η κ. Κρητικού μας εξήγησε ότι πολλά παιδιά μπορεί να έχουν κάποια αναπηρία που όμως να μη γίνεται αντιληπτή σε κάθε στιγμή, αλλά μόνο σε ορισμένες περιστάσεις. Επιπλέον, μας πληροφόρησε ότι οι περιπτώσεις του αυτισμού και της νοητικής υστέρησης –που είχαν τα παιδιά με τα οποία συναναστραφήκαμε –μπορούν αν βελτιωθούν μέσα από παρόμοιες δραστηριότητες και να αλλάξει ολοκληρωτικά η αντιμετώπιση που έχουν για τον υπόλοιπο κόσμο εκτός του δικού τους.

Το πιο σημαντικό από όλα όμως είναι ότι εκείνη την ημέρα όση χαρά πήραμε από τους νέους μας φίλους, την ανταποδώσαμε. Αξίζει πραγματικά να συμμετάσχετε σε αυτές τις συναντήσεις που διοργανώνει ο Σ.ΚΕ.Π., για να νιώσετε κι εσείς αυτό το μοναδικό συναίσθημα!

Τὰ ἐν δῆμα

“Αναγκαζόμεθα να επανέλθωμεν σήμερον ἐπὶ του διακανονισμοῦ των προς τους ομολογιούχους δόσοληψιών μας, περί του οποίου εγράψαμεν χθες.

Το ὅτι οι ὅμοι του ελληνικοῦ λαοῦ κύπτουν διαρκῶς και ἀπὸ δεκαετηρίδων πολλῶν, ἔνεκα του βάρους το οποίον ἐτέθη ἐπ’ αὐτῶν παρά των δανειστῶν μας, εἶνε τόσοσν αισθητὴ ὑπόθεσις, ὥστε παρέλκει και η παραμικροτέρα ἐξήγησις. Το ὅτι, κατὰ τας δεκαετηρίδας αὐτάς, προθυμοποιούμεθα να πληρώνωμεν εκ του αἵματός μας, εἶνε ἐπίσης πασίγνωστον. Το ὅτι οι δανεισταὶ μας, ἀδιαφοροῦντες δια την οικονομικὴν, την στοιχειώδη μας ζωὴ - ποίος δανειστὴς ἠμπορεὶ να σκέπτεται τέτοια πράγματα; - θέλουν να εισπράξουν ολονέν και περισσότερα, ἔχομεν ἢ δεν ἔχομεν, δυνάμεθα ἢ δεν δυνάμεθα, εἶνε ἐπίσης φυσικόν.

Εκεῖνο ὅμως το οποίον εἶνε ἀφύσικον, ἀχώνευτον, ἀσύγνωστον εἶνε ὅτι, ἔρχεται η σημερινὴ ελληνικὴ Κυβέρνησις να βοηθήσῃ τας ἀρπακτικὰς αὐτάς τάσεις και δουλοπρεπῶς φερομένη προετοιμάζει την οικονομικὴν καταβαράθρωσιν του λαοῦ. Ενθυμείται φαίνεται την προτέραν γενναιοδωρίαν της προς αὐτούς, δυνάμει της οποίας ἠύξησε κατὰ ικανὰς μονάδας τα ποσοστά που, λόγω των τότε καλλιτέρων οικονομικῶν συνθηκῶν, εἶχε προσφέρει η Κυβέρνησις Βενιζέλου. Αἱ ἀφειδεῖς παροχαὶ της ἐκρίθη ὅτι δεν ἔπρεπε να περιορισθῶν μόνον προς τους φίλους του κόμματος, ἀλλὰ και προς τους ἔξω της Ελλάδος ἀπαιτητάς. Και ὅταν οι ἔξω της Ελλάδος δῆθεν φίλοι της ἐζήτησαν δι’ ἐφέτος 45% των τόκων των δανείων των, η ελληνικὴ Κυβέρνησις δεν ἐφάνη καν ἐκπληττομένη, δεν ἐτόλμησε καν να δείξῃ τα πενιχρὰ ταμεῖα της.

Φαίνεται λοιπόν ὅτι, θα της λείψῃ το θάρρος της ειλικρινούς υποστηρίξεως της ελληνικῆς ἀνεχειίας. Οὔτε ἄλλως τε το εἶχεν, οὔτε ἴσως θα το ἀποκτήσῃ.

Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, προκειμένου μετ’ ου πολὺ, να ἔλθῃ εἰς συνεννοήσεις μετὰ των λεγομένων δανειστῶν μας, ουσιαστικῶς δε ἀποστραγγιστῶν και της τελευταίας μας ἱκμάδος, καλόν εἶνε να γνωρίζῃ ὅτι, η ελληνικὴ Κοινὴ Γνώμη, χωρὶς να παραβλέπῃ την παράδοσιν που ἐδημιούργησε ἐπὶ τόσα ἔτη, ὑπὲρ της τιμιότητός της και της συναισθήσεως των προς τρίτους υποχρεώσεών της, ἐν μόνον γνωρίζει: *‘Ὅτι δεν θα καταβάλλῃ εἰς τους δανειστάς, παρά μόνον το ποσόν το οποίον δύναται να καταβάλλῃ. Δεν κάμνει δε τίποτε ἄλλο το μικρόν και πτωχόν τούτο Κράτος, η Ελλάς, παρά ὅτι ακριβῶς κάμνουν ἄλλα μεγάλα και πλούσια Κράτη.’*”

[Ἐφημερίς ΠΑΤΡΙΣ, Παρασκευὴ 18 Ἰανουαρίου 1935]

ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ - ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Η Ηλεκτρική Εταιρία Μεταφορών φέρει εις γνώσιν του κοινού ότι από της 4ης Νοεμβρίου 1944 η τιμή των τροχιοδρομικών εισιτηρίων ωρίσθη ούτω:

Αθηνών-Φαλήρου δι' απλήν διαδρομήν δρχ. 25 δισεκατομμύρια. Δι' όλας τας άλλας τροχιοδρομικάς γραμμάς δρχ. 20 δισεκατομμύρια.

Η τιμή των εισιτηρίων δια την διαδρομήν των λεωφορείων Αθηνών-Κηφισιάς και Αμαρουσίου ωρίσθη αντί δρχ. 60 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Χαλανδρίου 40 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Φιλοθέης 40 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Ψυχικού 30 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Ν. Σμύρνης 30 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Εκάλης 80 δισεκατομμυρίων.

Αθηνών-Χολαργού 40 δισεκατομμυρίων.

Εν Αθήναις τη 1 Νοεμβρίου 1944

[ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ]

Η κοινωνία είναι κάπως έτσι:

- φτωχός δουλεύει
- πλούσιος τον εκμεταλλεύεται
- στρατιωτικός φυλάει και τους δυο
- φορολογούμενος πληρώνει και για τους τρεις
- απατεώνας ξεκουράζεται και για τους τέσσερις
- μπεκρούλιακας πίνει και για τους πέντε
- τραπεζίτης καταχράζεται και τους έξι
- δικηγόρος κοροϊδεύει και τους επτά
- γιατρός σκοτώνει και τους οκτώ
- νεκροθάφτης θάβει και τους εννέα
- πολιτικός ζει στις πλάτες και των δέκα...

(Από το περιοδικό του συλλόγου των απανταχού Βυζυκιωτών "Ο Άγιος Νικόλαος")



Ελληνική Δημοκρατία: “Πολίτευμα Ανάδελφον”

Από το μαθητή του Β2

Αλέξανδρο Κύργιο

Η αναμενόμενη προσωρινή αποκλιμάκωση της κρίσης δεν πετυγχάνει τίποτα άλλο παρα μόνο δίνει λίγο χρόνο στους ευρωπαϊούς ηγέτες μας, που όμως «δεν θα μπορέσουν να σώσουν την Ελλάδα». Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο εμφανίστηκε μια ελίτ στον χώρο της ελληνικής πολιτικής, ο κορμός της οποίας αποτελείται απο τις τρεις οικογένειες: Παπανδρέου, Καραμανλή και Μητσοτάκη. Αυτές οι οικογένειες που με ελάχιστες εξαιρέσεις κυβέρνησαν την Ελλάδα αδιάλειπτα από το 1944 μέχρι σήμερα, δημιούργησαν μια πελατειακή οικονομία.

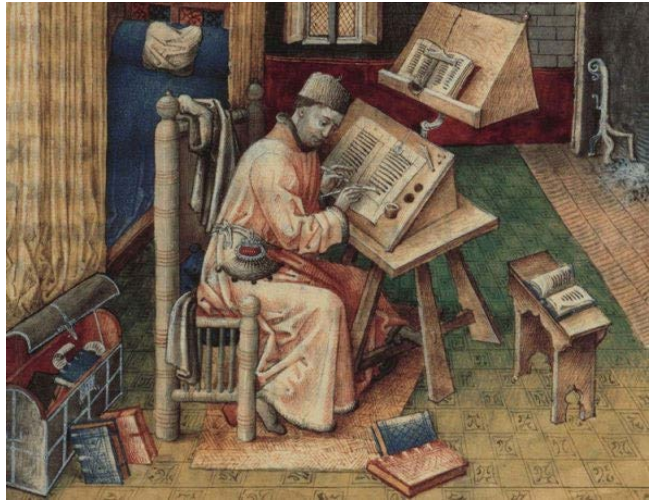


Αυτή η οικονομία πέταξε εκατομμύρια χρήματα, που το κράτος δεν τα διέθετε, μόνο και μόνο για να εδραιωθούν οι ίδιοι και να αποκομίζει η οικονομική ελίτ περισσότερα. Οι κεφαλές της ελίτ αυτής, ευνοούσαν και υπερασπίζονταν “οικείους και οικογένεια“ (με δανεική ευημερία!).

Με αυτόν τον τρόπο “κατάφεραν” να διόγκωνουν διαρκώς την κρατική μηχανή, για να μπει καθένας με τη σειρά του σε δημόσιες θέσεις και δημιούργησαν ένα “γραφειοκρατικό και αναξιοκρατικό τέρας». Τα κόμματα δούλευαν-δουλεύουν περισσότερο για ρουσφέτια, παρά για την πολιτική. Αυτοί οι οποίοι είχαν χρήματα και πολιτική εξουσία εξαγόραζαν “φίλους και ψηφοφόρους”, που χρωστούσαν κάτι στο κόμμα - και συγχρόνως χρωστούσαν στην οικογένεια που τους εξουσίαζε. Έτσι, δημιουργήθηκε η “φεουδαρχική” δημοκρατία της Ελλάδας. Σε καμιά άλλη ευρωπαϊκή δημοκρατία δεν ξανάγινε κάτι τέτοιο.

Ενδοσχολική ζωή

Σύμφωνα με αποκλειστικές πληροφορίες της στήλης μας, έντονες πιέσεις δέχεται ο Οργανισμός Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων (γνωστός και ως ΟΕΔΒ), που όπως βλέπουμε στη σχετική εικόνα εργάζεται πυρετωδώς με όλο το εργατικό δυναμικό που διαθέτει για την ολοκλήρωση της αποστολής των βιβλίων μας, από το Δήμαρχο και



τον Οργανισμό Σχολικών Κτηρίων. Ζητούν επίμονα, πρώτα να πάμε στο σχολείο μας μετά την ολοκλήρωση του καλλιτεχνικού και αμέσως μετά να μας δώσουν και τα βιβλία, ώστε να αποφύγουμε άσκοπες μετακινήσεις των βιβλίων από το ένα κτήριο στο άλλο.

- Αληθεύει πως τα μοναδικά βιβλία που ήλθαν εγκαίρως στο σχολείο μας ήταν τα “βιβλία ύλης” τα “απουσιολόγια” και το ποινολόγιο; Πάλι καλά αφού οι πατεράδες μας έφεραν οι ίδιοι τα όργανα επιβολής ποινών (βέργες για άμεση χρήση).
- Στο σχολείο μας πάντως οργανώνεται βιβλιοθήκη που αντιμετωπίζει ένα τρομερό πρόβλημα: Δεν έχει θύρες και έτσι δεν μπορεί να τις ανοίξει για τους μαθητές! (Τα βιβλία θα φιλοξενηθούν σε “αίθουσα” του διαδρόμου μαζί με το σχολικό δίκτυο υπολογιστών(!) και προφανώς θα είναι κλειδωμένα).
- “Νὰ ἐκβληθῶσι πάραυτα ἐκ τῶν σχολείων καὶ καῶσι τὰ συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους ἐκείνους (του 1918-19) συνταχθέντα καὶ σήμερον ἐν χρήσει ὑπάρχοντα ἀναγνωστικὰ βιβλία ὡς ἔργα ψεύδους καὶ κακοβούλου προθέσεως.” (Από τις προτάσεις της “Επιτροπείας διορισθείσης πρὸς ἐξέτασιν τῆς γλωσσικῆς διδασκαλίας τῶν δημοτικῶν σχολείων”, Φεβρουάριος 1921)

Επιστήμες

Στο σχολείο στο οποίο φοιτούν τα παιδιά των εργαζομένων στην Google, την Apple, την Yahoo και άλλων τεχνολογικών κολοσσών, δεν υπάρχει ούτε ένας υπολογιστής, ούτε μια οθόνη.



Η χρήση οποιουδήποτε τεχνολογικού γκάτζετ απαγορεύεται στις σχολικές αίθουσες του σχολείου, που βρίσκεται στην καρδιά της Σίλικον Βάλεϊ, ενώ οι εκπαιδευτικοί συστήνουν στους μαθητές τους να μην τους χρησιμοποιούν ούτε στο σπίτι.

Την ώρα που στον υπόλοιπο κόσμο ο τεχνολογικός εξοπλισμός θεωρείται απαραίτητος στην εκπαίδευση, οι νέες τεχνολογίες γίνονται μέσο διδασκαλίας και οι μαθητές ενθαρρύνονται στη χρήση τους, στην καρδιά της Μέκκας της Τεχνολογίας, το μολύβι, το χαρτί και το χάρτινο βιβλίο είναι τα μόνα εργαλεία διδασκαλίας που κρίνονται αποδεκτά.

Πίσω από αυτήν την επιλογή κρύβεται η άποψη ότι σχολεία και υπολογιστές είναι ασύμβατα μεταξύ τους. Περίπου 160 σχολεία στις Ηνωμένες Πολιτείες ακολουθούν την ίδια φιλοσοφία. Η χρήση των υπολογιστών -εκτιμούν οι εμπνευστές της- έχει αρνητικές συνέπειες στη φυσική δραστηριότητα, τη δημιουργική σκέψη, την επικοινωνία ανάμεσα στους μαθητές, τη συγκέντρωση των παιδιών στο μάθημα.

«Δεν νομίζω ότι χρειάζεται κανείς την τεχνολογία, για να μάθει γραμματική», δήλωσε στην εφημερίδα "Νιου Γιork Τάιμς" ένας εργαζόμενος της Σίλικον Βάλεϊ, τα παιδιά του οποίου φοιτούν σε σχολείο όπου δεν υπάρχει ούτε ένας υπολογιστής και το οποίο ακολουθεί την εκπαιδευτική μέθοδο του αυστριακού φιλόσοφου και παιδαγωγού Ρούντολφ Στάινερ. «Η ιδέα ότι μια εφαρμογή του iPad μπορεί να διδάξει καλύτερα τα παιδιά μου πώς να δια-

βάζουν ή να μάθουν ευκολότερα αριθμητική είναι απλώς γελοία», προσθέτει ο ίδιος.

Αυτός ο πατέρας δεν είναι τόσο "τεχνοφοβικός" όσο θα πίστευε κανείς: διαθέτει πτυχίο πληροφορικής, εργάζεται στην Google και δεν πηγαίνει πουθενά χωρίς το iPad και το "έξυπνο" κινητό του.



Η κόρη του, όμως, που πηγαίνει στην πέμπτη τάξη του Δημοτικού, «δεν ξέρει πώς να χρησιμοποιήσει το Google». Ο γιός του πηγαίνει στο Γυμνάσιο κι έχει μόλις αρχίσει να μαθαίνει.

Μαζί θα συμφωνούσαν και κάποιοι ειδικοί της εκπαίδευσης. Όπως υποστηρίζουν, δεν έχει αποδειχθεί ότι η χρήση υπολογιστών και λοιπών τεχνολογικών γκάτζετς, συνδέονται με τη βελτίωση των επιδόσεων των μαθητών. Από την πλευρά τους, οι υπεύθυνοι του σχολείου στη Σίλικον Βάλεϊ επικαλούνται στοιχεία δέκα ετών, σύμφωνα με τα οποία το 94% των αποφοίτων συνέχισαν τις σπουδές τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

http://www.newsit.gr/default.php?pname=Article&art_id=106606&catid=14

Πολιτισμός

«Λογοτεχνικό Εργαστήρι – Οι μαθητές γράφουν»

Από τον φιλόλογο του σχολείου μας Καψούρη Γεώργιο

Η σχολική χρονιά που πέρασε (2010-2011) ήταν, με απαρχή το σχολικό έτος 2008-2009, η τρίτη χρονιά λειτουργίας του «Λογοτεχνικού Εργαστηρίου: οι μαθητές γράφουν» στο σχολείο μας στα πλαίσια των προγραμμάτων-δικτύων Πολιτιστικών θεμάτων της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής. Φέτος αποδείχτηκε ότι όχι μόνο γράφουν οι μαθητές μας, αλλά πως γράφουν καλά. Η ιδέα και βασική φιλοσοφία του προγράμματος είναι να δώσει διέξοδο και φτερά στη δημιουργική διάθεση των εφήβων μας με την ενθάρρυνση και εμπύχωση των μαθητών των Γυμνασίων και Λυκείων να γράψουν ποιήματα, διηγήματα ή θεατρικά έργα. Ως επιμέρους στόχοι του προγράμματος περιγράφονται οι κάτωθι:

- η δραστική επαφή των εφήβων με τη Λογοτεχνία και τη Γλώσσα, η ανάπτυξη ιδιαίτερων δεξιοτήτων στη γραφή μέσα από τις δοκιμές της συγγραφής,
- η ανακάλυψη καινούριων δρόμων έκφρασης και επικοινωνίας,
- η ικανοποίηση και το ευεργετικό αίσθημα της αυτοπραγμάτωσης ύστερα από την ολοκλήρωση μιας προσωπικής προσπάθειας και την προβολή των αποτελεσμάτων της.

Στις δύο προηγούμενες σχολικές χρονιές (2008-9 και 2009-10) παρατηρήθηκε μια αυξητική τάση συμμετοχής στο πρόγραμμα, η οποία εντάθηκε το 2010-11 με τη συμμετοχή 34 (!!!) σχολείων (18 Λύκεια και 16 Γυμνάσια) απ' όλη την Ανατολική Αττική, 450 μαθητών και 54 εκπαιδευτικών από τις αντίστοιχες σχολικές μονάδες!!! Και οι αριθμοί αυτοί προβλέπεται να ξεπεραστούν κατά την τρέχουσα, 2011-12, σχολική χρονιά.

Στα πλαίσια του λογοτεχνικού εργαστηρίου, το οποίο πρέπει να διευκρινισθεί ότι δεν είναι ένας ακόμη λογοτεχνικός διαγωνισμός, γίνεται προσπάθεια να

ανακαλύψουμε μαζί με τους συμμετέχοντες μαθητές τα «μυστικά» της συγγραφής και να «στήσουμε» σε κάθε σχολείο ένα εργαστήρι μέσα από το οποίο τα παιδιά θα εμπνευσθούν και θα γράψουν τα δικά τους, αξιόλογα, όπως αποδείχτηκε, κείμενα. Εκτός απ' αυτό, τα μέλη του εργαστηρίου συμμετέχουν και σε άλλες εκδηλώσεις, όπως παρακολούθηση διαλέξεων και ημερίδων σχετικά με τη δημιουργική γραφή, συμμετοχή στην έκθεση βιβλίου του ΕΚΕΒΙ κ.α. Κάθε χρόνο επίσης διεξάγεται και ένας «λογοτεχνικός διαγωνισμός». Τα έργα των παιδιών κρίνονται ανά κατηγορία από καταξιωμένους λογοτέχνες μας, όπως ο Κώστας Γκισομούλης, η Αγγέλα Καστρινάκη, ο Βασίλης Κατσινοκούρης, η Μαρία Λαϊνά, η Τζένη Μαστοράκη, ο Κώστας Μουρσελάς, η Ελένη Σβορώνου, ο Πέτρος Τατσόπουλος, Ο Μισέλ Φάις, η Ιωάννα Καρυστιανή, ο Ανδρέας Μήτσου, ο Γιάννης Καλατζόπουλος και η Ευγενία Φακίνου. Στους συμμετέχοντες αποδίδονται βραβεία και ειδικές διακρίσεις για τα έργα που ξεχωρίζουν και έπαινος συμμετοχής σε όλους τους συμμετέχοντες. Οι βραβεύσεις γίνονται στα πλαίσια μιας εκδήλωσης, όπου διαβάζονται αποσπάσματα των βραβευμένων έργων, ενώ ταυτόχρονα εκτελούνται μουσικά έργα εμπνευσμένα από τα κείμενα.

Στο σχολείο μας, το 2ο Γενικό Λύκειο Γέρακα, το Λογοτεχνικό Εργαστήρι οργανώθηκε με πρωτοβουλία δύο συναδέλφων, της κ. Σιδερά Παρασκευής και του κ. Καψούρη Γιώργου και κατά την τελευταία σχολική χρονιά προστέθηκε η κ. Λεμπέση Κατερίνα. Οι μαθητές μας αγκάλιασαν τη πρωτοβουλία και συμμετείχαν ενεργά στις εκδηλώσεις του προγράμματος καταθέτοντας στο τέλος και δικά τους έργα. Την πρώτη χρονιά (2008-2009) συμμετείχαν 15 μαθητές και μαθήτριες, τη δεύτερη (2009-2010) 25 την τρίτη (2010-2011) 32, ενώ ανάλογος είναι και ο αριθμός των συμμετοχών κατά την τρέχουσα σχολική χρονιά. Από την προηγούμενη σχολική χρονιά το εργαστήρι δημιουργικής γραφής οργανώθηκε πιο συστηματικά και τα αποτελέσματα αυτής της δουλειάς φάνηκαν και στα έργα που κατέθεσαν οι μαθητές μας στο λογοτεχνικό διαγωνισμό του εργαστηρίου. Τ' αποτελέσματα της συμμετοχής μας στο διαγωνισμό υπήρξαν πραγματικά εντυπωσιακά. Από τα έργα που κατατέθηκαν στα 11 διακριθέντα διηγήματα από τα 18 Λύκεια, δημόσια και ιδιωτικά, τα 4 (!!!) ήταν του 2ου ΓΕΛ Γέρακα. Το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα παρατηρήθηκε και στα ποιήματα. 4 (!!!) στα 12 διακριθέντα ποιήματα

προέρχονται από το σχολείο μας! Η προαναφερόμενη μάλιστα επιτροπή λογοτεχνών βράβευσε το ποίημα της Αναστασίας Παπαθανασίου, «Ότι κράτησα από σένα» και το διήγημα της Άντας Καψούρη, «Μια...γλυκιά καραμέλα». Ειδική διάκριση κέρδισαν α) τα ποιήματα: «Λύτρωση» του Χρήστου Καρρά, «Τι ειν' ζωή...» της Βασιλικής Πάλλα, και «Αισιοδοξία» της Μαριάννας Φώτου, και β) τα διηγήματα: «Το ταξίδι του Αβαλόνε» του Αντώνη Συρακούλη, «Το ημερολόγιο μιας δεκαεξάχρονης» της Γεωργίας Τσιτσίρη και «Όλα για ένα χαμόγελο» του Βαγγέλη Χρυσόχου.

Και το ταξίδι συνεχίζεται...

Μια... γλυκιά καραμέλα

Από τη μαθήτριά του Γ₂

Άντα Καψούρη

Ο μικρός Ραχμάτ άνοιξε τα μάτια του... Έκπληκτος κοίταξε γύρω του και αμέσως κατάλαβε πως δεν βρισκόταν στο σπίτι του. Για την ακρίβεια το μέρος αυτό δεν έμοιαζε καθόλου με το σπίτι που θυμόταν... Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως κάτι έσφιγγε δυνατά τα χέρια του και γεμάτος περιέργεια να μάθει τι ήταν αυτό, τα έφερε κοντά στο πρόσωπό του. Και τότε ήταν που ένωσε έκπληξη μεγαλύτερη από πριν. Ύφασμα κάλυπτε τα δυο του χέρια, το σώμα του ακόμα και τα πόδια του έντυναν κάτι καλογουαλισμένα παπούτσια. Και έτσι όπως εκείνος περιεργαζόταν τα εντυπωσιακά του ρούχα, άκουσε πίσω του χαρούμενες, παιδικές φωνές: «Ραχμάτ!, Έι Ραχμάτ! Έλα να παίξουμε μπάλα! Τι κάθεται και μας κοιτάς τόση ώρα; Έλα λοιπόν!». Εκείνος τα κοιτούσε γεμάτος απορία και ούτε που τολμούσε να κάνει ένα βήμα! Είναι ποτέ δυνατόν αυτά τα παιδιά να απευθύνονται σ' αυτόν; Σ' ένα ξένο, διαφορετικό παιδί; Έμεινε εκεί ακίνητος στη θέση του, ώσπου τις φωνές των παιδιών κάλυψε μία δυνατώτερη, μα γνώριμη αυτή τη φορά φωνή. «Ραχμάτ, τι συμβαίνει; Γιατί δεν ήρθες ακόμη στο σπίτι για φαγητό; Άργησες!» Ήταν η φωνή της μητέρας του, μα έμοιαζε τόσο διαφορετική! Πιο ήρεμη, δυνατή και καθαρή. Γύρισε και την κοίταξε, αλλά και στην όψη δεν του θύμιζε διόλου αυτή που ήξερε. Οι μαύροι κύκλοι είχαν εξαφανιστεί από το πρόσωπό της, τα μάτια της δεν ήταν κουρασμένα ούτε έμοιαζε τόσο αδύνατη και εξαντλημένη. Αντιθέτως φαινόταν πολύ όμορφη, φορώντας ένα ανοιχτόχρωμο φόρεμα και με το χαμόγελό της να φωτίζει όλο της το πρόσωπο. Δεν της απάντησε. Ένωθε τόσο θαμπαμένος που την ακολούθησε σιωπηλά στο μέρος που εκείνη αποκάλεσε «σπίτι τους».

Και ήταν στ' αλήθεια ένα σπίτι! Ο Ραχμάτ πρώτη φορά στη ζωή του φαίνεται να είχε ένα κανονικό σπίτι. Ένα όμορφο σπίτι με γερούς τοίχους, μεγάλα παράθυρα και, όπως υποψιαζόταν, αρκετά δωμάτια! Μα πώς μπορούσε να μένει σε ένα τέτοιο σπίτι; Ήταν άραγε πράγματι δικό τους; Αυτά σκεφτόταν και, όσο εκείνη πλησίαζε την πόρτα του σπιτιού, τόσο αυτός μικραίνε τα βήματά του. Μέχρι που η μητέρα του μπήκε βιαστικά μέσα,

αφήνοντάς τον να κοντοστέκεται μπροστά στην εξώπορτα. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, προχώρησε δειλά...

Έτριψε τα μάτια του μόλις αντίκρισε το εσωτερικό του σπιτιού... Το βλέμμα του μαγεύτηκε από τα εντυπωσιακά έπιπλα, τα κάδρα και τα διακοσμητικά. Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Πατούσε με προσοχή πάνω στο χαλί από φόβο μήπως το λερώσει, ενώ περιεργαζόταν τις φωτογραφίες πάνω απ' το τζάκι. Και εκείνες έμοιαζαν παραμυθένιες, καθώς σε όλες τα αγαπημένα του πρόσωπα φαίνονταν χαμογελαστά και ευτυχισμένα... Με την άκρη του ματιού του παρατήρησε πως η μητέρα του ήταν απασχολημένη στην κουζίνα και την ίδια στιγμή εντόπισε ένα ξεχωριστό δωμάτιο. Στημισόκλειστη πόρτα ήταν γραμμένο το όνομά του. Άπλωσε το χέρι του και την έσπρωξε μαλακά, φοβούμενος μήπως όλα αυτά γύρω του ήταν φτιαγμένα από άμμο και διαλυθούν, πριν προλάβει να αντικρίσει το εσωτερικό του δωματίου... Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε και, μόλις η πόρτα άνοιξε, ο Ραχμάτ ένωσε τέτοια χαρά που νόμιζε πως η καρδιά του θα σπάσει! Όπου κι αν γύριζε το βλέμμα του, υπήρχαν παιχνίδια παντού: στρατιωτάκια, μπαλόνια, τρενάκια, αρκουδάκια, κούκλες... Στάθηκε μπροστά τους να τα χαζεύει για ώρα, ενώ ένα χαμόγελο πλημμύρισε το προσωπάκι του!...

«Γύρισα!», άκουσε ξαφνικά μια βαριά αντρική φωνή απ' το σαλόνι. Και αυτή του ήταν γνώριμη... Γεμάτος περιέργεια κατάφερε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' τον παράδεισό του και έτρεξε προς τα εκεί. Έκανε να φωνάξει: «Μπα...», αλλά η λέξη δεν ολοκληρώθηκε ποτέ!. Προσπάθησε να την συμπληρώσει, μα το δεύτερο «μπα» δεν μπόρεσε να ακουστεί. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα από το θαυμασμό! Στεκόταν εκεί μπροστά ο άνθρωπος που αγαπούσε όσο τίποτα στον κόσμο, ο μπαμπάς του, μα όχι σκυφτός, συνοφρυωμένος και λυπημένος αλλά ντυμένος μ' ένα κομψό κουστούμι, δυνατός και χαμογελαστός. Τον περιεργάστηκε... Έμοιαζε τόσο... κανονικός! Τα σημάδια κούρασης έλειπαν από επάνω του, όπως και τα μακριά του γένια! Μπορούσε πλέον εύκολα να διακρίνει το λαμπερό πρόσωπό του. «Δύσκολη μέρα σήμερα! Πολύ δουλειά! Τι λες; Πάμε για φαγητό;», είπε εκείνος ύστερα από λίγο. Τον κοιτούσε γεμάτος απορία. Είχε ακούσει σωστά; Ο πατέρας του δούλευε; Μα πώς;... Πού;... Σαστισμένος προχώρησε μηχανικά στο τραπέζι που μόλις είχε στρώσει η μητέρα του, όμως μια καινούρια έκπληξη τον

περίμενε εκεί! Φαγητό που άχνιζε και μοσχομύριζε! Ένιωσε την κοιλιά του να γουργουρίζει και χωρίς δεύτερη σκέψη άρπαξε το πιρούνι του. Έβαζε μεγάλες μπουκιές στο στόμα του, μα γρήγορα συνειδητοποίησε πως δεν γευόταν τίποτα. Έτρωγε αλλά δεν ένιωθε τη γεύση του φαγητού. Δεν αποκαρδιωνόταν όμως! Παρακολουθούσε τους γονείς του που έτρωγαν και συζητούσαν χαρούμενοι. Έμοιαζαν τόσο ευτυχισμένοι...

Το μυαλό του Ραχμάτ είχε κολλήσει σε κάτι που πραγματικά τον είχε μαγέψει. Δεν ήταν το σπίτι, ούτε η πληθώρα παιχνιδιών, αλλά τα παιδιά της γειτονιάς. Πόσο θα ήθελε να παίξει μαζί τους! Να γίνει κι εκείνος μέλος της ομάδας τους... «Μαμά, μήπως θα μπορούσα...;», της απευθύνθηκε κοιτώντας την στα μάτια. «Και βέβαια μπορείς να πας για παιχνίδι!», του απάντησε εκείνη σαν να διάβασε τη σκέψη του. Στη στιγμή πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε έξω, ρίχνοντας μια τελευταία και γεμάτη αμφιβολία ματιά στους γονείς του. Είδε τα παιδιά να παίζουν στον δρόμο και έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, για να τα πλησιάσει. Μα, όσο κι αν έτρεχε, δεν μπορούσε να τους φτάσει... Κάτι ένιωθε πως τον τραβούσε πίσω! Έβαλε περισσότερη δύναμη, αγκομαχούσε και απ' τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα! «Άφησε με! Άφησε με!», ούρλιαζε στο αόρατο χέρι! Πόσο ήθελε να τους φτάσει...

Ξάφνου ένα φως άρχισε να τον τυφλώνει και όσο κι αν εκείνος προσπαθούσε να βρεθεί κοντά στα παιδιά, αυτό τον παράσερνε στην αντίθετη κατεύθυνση! Όχι δεν θα παραδινόταν! Αν δεν προσπαθούσε τώρα, θα έχανε αυτά τα παιδιά για πάντα. Έκλεισε τα μάτια του και έβαλε όση δύναμη του είχε απομείνει...

Τα άνοιξε και πάλι. Ένας άντρας, οπλισμένος σαν αστακός, τον τύφλωνε με το φακό του. Όλα γύρω του ήταν εντελώς σκοτεινά και ο μόνος ήχος που άκουγε ήταν αυτός της ακατάπαυστης ροής του ποταμού... «Λοιπόν, τι έχουμε εκεί;», ακούστηκε μια αυστηρή φωνή από μακριά. «Άλλη μια βάρκα από δαύτους!», αποκρίθηκε ο άντρας με το φακό. «Μεταφέρετέ τους στις αίθουσες!», διέταξε ο πρώτος. Τα χέρια του στρατιώτη άρπαξαν τον Ραχμάτ και με βία τον τράβηξαν απ' την αγκαλιά της μητέρας του. «Βοήθεια!... Μαμά!... Μπαμπά!», ούρλιαζε εκείνος και, όταν το φως του φακού έπεσε πάνω τους, τότε αντίκρισε την πραγματική μορφή των γονιών του. Τρομαγμένοι, πεινασμένοι, εξαντλημένοι απ' το ατέλειωτο ταξίδι... Ο πατέρας του δεν είχε

την δύναμη να τον βοηθήσει και τα μάτια της μητέρας του ήταν βουρκωμένα. Και Ξάφνου, εντόπισε και όλα τα άλλα πρόσωπα που ταξίδευαν μαζί του. Στα φοβισμένα βλέμματα αποτυπωμένα όλα τα βάσανα του ταξιδιού, αλλά και της ζωής τους. Παιδιά, νέοι, γέροι, βρέφη στοίβαγμένοι σε μια βάρκα, στο δρόμο της σωτηρίας, στο δρόμο της νέας τους ζωής, στο δρόμο από το Πακιστάν στην Ελλάδα.

Τους στρίμωξαν σε κάτι κρύες καρότσες, ενώ οι άγριες φωνές και διαταγές των στρατιωτών τους περικύκλωναν. Όλα λοιπόν ήταν ένα όνειρο! Ο Ραχμάτ τώρα το καταλάβαινε...Περιεργάστηκε ξανά τα ρούχα του. Δεν έμοιαζαν διόλου με εκείνα του ονείρου. Ήταν μαύρα, λερωμένα και σκισμένα. Τα δυο του πόδια γυμνά, παγωμένα. Οι φωνές γύρω του συνέχιζαν να τον τρομοκρατούν. Έτσι λοιπόν θα άρχιζε η νέα του ζωή στην Ελλάδα; Την ονειρευόταν τόσο διαφορετική! Όταν έφευγαν από την πατρίδα, έρχονταν σε αυτό τον τόπο με την ελπίδα πως εδώ θα ζούσαν σαν κανονική οικογένεια, ευτυχισμένοι! Πίστευε πως δεν θα υπήρχαν τόσα εμπόδια για να βρεθούν και εκείνοι στον πολυπόθητο αυτόν τόπο! Μα τώρα που βρίσκεται εδώ γιατί νιώθει τόσο ξένος; Γιατί φοβάται τόσο; Νιώθει ήδη αβοήθητος και ανεπιθύμητος... Άραγε θα μπορέσει ποτέ να παίξει με τα παιδιά της νέας τους γειτονιάς;

Όταν έφτασαν στις αίθουσες αναμονής, φοβήθηκε ακόμη περισσότερο. Ήταν τόσο βρόμικες και παραμελημένες. Οι τοίχοι έμοιαζαν με αυτούς των φυλακών κι όμως εκείνοι δεν ήταν κρατούμενοι... Οι στρατιώτες φαίνονταν απειλητικοί στα μάτια του. Τους φώναζαν να φτιάξουν σειρές, να τους δείξουν διαβατήρια, πιστοποιητικά υγείας. Απαιτούσαν να μάθουν πώς έφτασαν ως εδώ. Τους αποκαλούσαν λαθρομετανάστες.. Άραγε αυτή η λέξη θα τον καταδίωκε για πάντα; Ο Ραχμάτ δεν τολμούσε να σηκώσει τα μάτια από το πάτωμα. εν ήθελε να αντικρίσει ούτε τα άγρια πρόσωπα των στρατιωτών ούτε τα απεγνωσμένα των δικών του. Έμεινε ακίνητος, προσπαθώντας να αγνοήσει τους απαίσιους θορύβους γύρω του.

Ξάφνου, ένα κρύο αεράκι, που τρύπωσε απ' το απέναντι σπασμένο παράθυρο, τον έκανε να ριγήσει. Έβαλε λοιπόν τα χέρια στις τσέπες του τρυπημένου παντελονιού του, για να τα ζεστάνει. Και τότε στη μια του τσέπη ένιωσε να πιάνει κάτι παράξενο. Το ζούληξε. Από τον ήχο του κατάλαβε πως πρόκειται για ένα πλαστικό χαρτάκι. Σαστισμένος το έβγαλε έξω. Προς μεγάλη του

έκπληξη ανακάλυψε μια καραμέλα, μια γλυκιά καραμέλα! Κοίταξε γύρω του. «Πώς βρέθηκε αυτή η καραμέλα εκεί;», αναρωτιόταν. «Μήπως ήρθε κατευθείαν απ' το όνειρό του;» «Μα βγαίνουν τα όνειρα αληθινά;». Ασυναίσθητα γύρισε ο κεφάλι του προς τον στρατιώτη που στεκόταν δίπλα του. Τώρα που τον κοίταζε καλύτερα δεν έμοιαζε τόσο τρομαχτικός. Ήταν νέος και όμορφος. Σαν τον κοίταξε λοιπόν στα μάτια, εκείνος του χαμογέλασε γνέφοντας του ελαφρά με το κεφάλι. Ο Ραχμάτ κατάλαβε αμέσως...

Και έτσι με μια τόσο απλή πράξη, την προσφορά μιας καραμέλας, που σε όλους εμάς θα φαινόταν τόσο ασήμαντη, η καρδιά του Ραχμάτ πλημμύρισε θάρρος και ελπίδα πως στην νέα του πατρίδα ίσως κάποιιοι να τον συμπαθήσουν, να τον καλοδεχτούν, να του επιτρέψουν να μπει στην ομάδα τους, για να παίξει μαζί τους, να του προσφέρουν μια καραμέλα, χωρίς να τον κοιτούν παράξενα εξαιτίας του ονόματός ή χρώματός του. Αρκετά ανακουφισμένος λοιπόν έκρυψε την καραμέλα και πάλι στην τσέπη του...

Ό,τι κράτησα από σένα

Από τη μαθήτριά του Γ3

Αναστασία Παπαθανασίου

Θυμάμαι ακόμη εκείνη την ημέρα.
Μου έταξες να μου φανερώσεις μυστικά,
Και το έκανες...
Πρώτα άπλωσες τα χέρια σου
Κι έβαλες μες τις χούφτες μου
Ένα μικρό κουτί.
Με άφησες να το ανοίξω και...
Ήταν ένα μουσικό κουτί!
Κοίταξα μέσα...
Μια βιολετί κορδέλα,
Που πάνω της είχαν κεντήσει:
«Αυτό είναι τα όνειρα».
Με άφησες να την κρατήσω
Και συνέχισες...
Με πήρες από το χέρι
Και με πήγες στο παράθυρο.
Άνοιξες το τζάμι
Και έφερες μέσα μια μικρή γλάστρα...
Ένα τριανταφυλλάκι!
Πόση μυρωδιά!
Τόση, που στο τέλος φταρνίστηκα
Κι εσύ γέλασες.
Κοίταξα τη γλάστρα
Κι έγραφε :
«Αυτό είναι η στοργή»
Τότε, έβγαλες από τον κόρφο σου ένα κλειδί.
Άνοιξες το ντουλάπι και έβγαλες από μέσα ..
..μέλι και καρύδια.

Μου έδωσες να δοκιμάσω..
Γλυκό και πικρό μαζί!
Και τότε μου είπες:
«Αυτό είναι η γνώση»
Προχώρησες μόνος σου.
Άνοιξες ένα παλιό ξύλινο συρτάρι.
Έβγαλες ένα γράμμα
Και μου έδωσες να το διαβάσω..
Στο φάκελο έγραφε:
«Αυτό είναι η απώλεια».
Το άνοιξα
Και έβγαλα ένα κιτριτισμένο χαρτί.
Προσπάθησα να το διαβάσω.
Δεν έγραφε τίποτα.
Γύρισα να σε κοιτάξω.
Δεν ήσουν εκεί.
Τότε το χαρτί βράχηκε απ' τα δάκρυα,
Γεμίζοντας έτσι τη φθαρμένη του σελίδα.
Κι όμως! Εκείνα στέγνωσαν αμέσως,
Απ' τον αέρα πού 'μπαινε ..
Έμπαινε από το παράθυρο που είχες αφήσει ανοιχτό,
Φέροντας μαζί μια γλυκιά, γνώριμη μυρωδιά..
Έψαξα για το τριαντάφυλλο,
Μα δεν το βρήκα..
Γεύση από μέλι και καρύδια...
Τώρα, έκανε κρύο.
Έβαλα τα χέρια μου στις τσέπες μου,
Να ζεσταθούν.
Κάτι βελούδινο μπερδεύτηκε στα δάχτυλα μου..
Μια βιολετί κορδέλα..
Αυτά είναι όσα κράτησα από σένα...

Κάτω από το φως του φεγγαριού

Από τη μαθήτριά του 2ου Γυμνασίου Γέρακα
(και φέτος μαθήτριά του σχολείου μας)

Ελένη Προκοπάκη

Κάτω απ' το φως του φεγγαριού
και στις βροχές τη θλίψη,
στου αετού το πέταγμα,
στου λύκου το τραγούδι,
στης μοναξιάς το άπειρο,
στου αέρα το γαλάζιο,
μέσα στις γης την αγκαλιά,
και στου ουρανού τα βάθη,
πίσω από βράχια και κορυφές,
στης μουσικής το γέλιο,
μες το χορό των αστεριών
και στις αυγής τα κάστρα,
στων ξωτικών τα μυστικά,
στον ήχο των κυμάτων,
στα δάκρυα του φοίνικα,
στου ανέμου την ανάσα,
στα όνειρα ενός παιδιού,
στο θρήνο ενός πολέμου,
στις νύχτες του καλοκαιριού
και στου καιρού τη ζάλη,
για χρόνια ψάχνω να σε βρω
κι ακόμη δε σε βρήκα
κι αλλάζουν όλα γύρω μου
και τρέχουν οι χειμώνες.

cinematias

Παρουσιάσεις

Χάρι Πότερ

Το τέλος μιας εποχής

Από τη μαθήτριά του Γ₁

Κατσούλη Δήμητρα

Όλα ξεκίνησαν όταν το 2001 κυκλοφόρησε η πρώτη ταινία της σειράς με τον τίτλο «Ο Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική λίθος» [harry potter and the philosopher's stone ή harry potter and the sorcerer's stone]. Πρόκειται για την ιστορία ενός 11χρονου παιδιού, ορφανό από γονείς, που ζει με τους θείους του, οι οποίοι του φέρονται ως υπηρέτη. Στα γενέθλια του μαθαίνει πως είναι μάγος και γρήγορα ρίχνεται σε ένα κόσμο πρωτόγνωρο τόσο γι' αυτόν όσο και για το θεατή. Ο Χάρι σύντομα μαθαίνει ότι είναι διάσημος, αφού ήταν ο μόνος που επέζησε από τα μάγια ενός πολύ δυνατού και σκοτεινού μάγου ονόματι Βόλντεμορτ.

Στο νέο του σχολειό, ονόματι Hogwarts, κάνει γρήγορα φίλους. Ωστόσο ανακαλύπτει πως ο κόσμος των μάγων είναι πιο επικίνδυνος απ' ό,τι είχε



φανταστεί, καθώς και ότι δεν είναι όλοι οι μάγοι αξιόπιστοι. Η ιστορία συνεχίζεται στη 2η ταινία που κυκλοφόρησε το 2002 και είχε τον τίτλο «Ο Χάρι Πότερ και η κάμαρα με τα μυστικά» [*harry potter and the chamber of secrets*]. Αναγκασμένος να περάσει το καλοκαίρι με τους θείους του ο Χάρι δέχεται μια απρόσμενη συνάντηση στο δωμάτιό του από ένα ξωτικό, το οποίο τον προειδοποιεί να μην γυρίσει πίσω στη σχολή του, γιατί θα συμβούν φοβερά πράγματα. Ο Χάρι αγνοεί την προειδοποίηση του ξωτικού και πηγαίνει κανονικά στη σχολή του. Όμως στο Hogwarts όντως συμβαίνουν παράξενα και φοβερά πράγματα: ο Χάρι ακούει ξαφνικά φωνές από τους τοίχους, μαθητές που δεν έχουν γονείς, μάγους που δέχονται επίθεση και μαρμαρώνουν και η εμφάνιση ενός μηνύματος στον τοίχο γραμμένο με αίμα λέγοντας «Η κάμαρα με τα μυστικά άνοιξε, εχθροί του κληρονόμου φυλαχτείτε» βάζει τους πάντες σε επιφυλακή. Η 3η ταινία της σειράς κυκλοφορεί το 2004 με τον τίτλο «ο Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν» [*Harry Potter and the prisoner of Azkaban*]. Για άλλη μια φορά βρίσκουμε τον Χάρι να αντιμετωπίζει προβλήματα με τους θείους του. Το σκάει μετά από χρήση μαγείας στην αδελφή του θείου του. Αρχικά φοβάται για την πορεία του στο Hogwarts, αφού απαγορεύεται η χρήση ξορκιών από ανήλικους μάγους, όμως προς έκπληξή του μαθαίνει πως δεν θα τιμωρηθεί. Ωστόσο, γρήγορα μαθαίνει πως ένας πιστός βοηθός του Βόλντεμορτ, [δολοφόνου των γονιών του], δραπέτευει από τις φυλακές του Azkaban, για να τον βρει και να τον σκοτώσει. Για να χειροτερέψουν την κατάσταση σκοτεινά πλάσματα, οι παράφρονες, έρχονται, για να φυλάξουν τις πύλες του Hogwarts, όμως έχουν μια άσχημη επίδραση στο νεαρό Χάρι. Μέχρι το τέλος του σχολικού του έτους ο Χάρι θα μάθει πράγματα που θα κλείσουν πολλές τρύπες του παρελθόντος.

Η 4η ταινία ονομάζεται «ο Χάρι Πότερ και το κύπελλο της φωτιάς» [harry potter and the goblet of fire] και κυκλοφόρησε το 2005. Το 4ο έτος του Χάρι στη σχολή είναι έτοιμο να ξεκινήσει και ο ίδιος απολαμβάνει τις διακοπές με τους φίλους του. Έχοντας πάρει εισιτήρια για το παγκόσμιο τουρνουά



Κουίντις, το εθνικό σπορ των μάγων, πηγαίνουν στον αγώνα, όμως μετά το τέλος του μάγοι ακόλουθοι του Λόρδου Βόλντεμορτ καταστρέφουν την περιοχή και εμφανίζουν στον ουρανό το σύμβολο του Βόλντεμορτ. Την ίδια χρονιά στο Hogwarts φιλοξενούνται 3 άλλες

σχολές μαγείας, αφού γίνεται το τρίαθλο μαγείας. Οι πρωταθλητές επιλέγονται από το κύπελλο της φωτιάς και πρέπει να είναι άνω των 17 ετών. Όμως το κύπελλο επιλέγει τον Χάρι, ο οποίος άθελά του παίρνει μέρος στο τρίαθλο. Οι τέσσερις πρωταθλητές παίρνουν μέρος σε τρεις εξαιρετικά επικίνδυνες δοκιμασίες και αυτός που περάσει και τις τρεις επιτυχώς κερδίζει αιώνια δόξα. Όμως, κατά την τελευταία δοκιμασία συμβαίνουν απρόσμενες καταστάσεις, που τίποτα δεν μπορεί να τις σταματήσει. Η 5η ταινία της σειράς με το όνομα «ο Χάρι Πότερ και το τάγμα του φοίνικα» [harry potter and the order of phoenix] κυκλοφόρησε το 2007. Μετά από ένα μοναχικό καλοκαίρι ο Χάρι επιστρέφει στη σχολή του γεμάτος κακή τύχη. Ελάχιστοι πιστεύουν ότι ο Λόρδος Βόλντεμορτ έχει επιστρέψει για τα καλά. Το υπουργείο μαγείας αρνούμενο να πιστέψει την επιστροφή του σκοτεινού άρχοντα παρεμβαίνει στη σχολή στέλνοντας μια επιθεωρήτρια, η οποία φέρνει τα πάνω κάτω στη σχολή. Οι μαθητές βρίσκονται σε απόγνωση και αποφασίζουν να δημιουργήσουν μια ομάδα που προπονείται για να νικήσει τη μάχη απέναντι στον Βόλντεμορτ και τους πιστούς ακόλουθους τους. Ο Χάρι έχει ανεξήγητα όνειρα που βγαίνουν αληθινά και ανακαλύπτει πως ο Βόλντεμορτ κάτι ψάχνει. Με τη βοήθεια της ομάδας του βρίσκουν που κρύβεται ο Βόλντεμορτ και ακολουθεί μια μεγάλη μάχη.



Η 6η ταινία της σειράς ονομάζεται «Ο Χάρι Πότερ και ο ημίαιμος πρίγκιπας» [harry potter and the half-blood prince] που κυκλοφόρησε το 2009. Κατά το 6ο έτος της φοίτησής του ο Χάρι αναλαμβάνει μια σημαντική αποστολή που θα τον βοηθήσει να καταλάβει τι είναι αυτό που κάνει το Βόλντεμορτ τόσο δυνατό. Σ' αυτό θα πρέπει να βοηθήσει ένας παλιός καθηγητής του Βόλντεμορτ, ο οποίος επιστρέφει στο Hogwarts, για να αναλάβει την παλιά του θέση. Ο Βόλντεμορτ επιλέγει το νεαρό Draco Malfoy για να φέρει σε πέρας μια πολύ σημαντική ενέργεια.

Ο Ντάμπλντορ ζητάει από τον Χάρι μια χάρη. Μια απρόσμενη εξέλιξη έρχεται να σημαδέψει τον κόσμο του Χάρι αλλά και της υπόλοιπης σχολής. Η 7η και τελευταία ταινία της σειράς χωρίστηκε σε δύο μέρη. Κυκλοφόρησε το 2010 το πρώτο και το 2011 το δεύτερο με τίτλο «ο Χάρι Πότερ και οι κλήροι του θανάτου». Οι τρεις ήρωες δεν ξαναγυρνούν στη σχολή τους, με σκοπό να βρουν και να καταστρέψουν τους Πεμπτουσιαστές έτσι, ώστε να αποδυναμώσουν και να σκοτώσουν το Βόλντεμορτ. Οι ακόλουθοι του Βόλντεμορτ καταλαμβάνουν το υπουργείο μαγείας και καταζητούν το Χάρι τα πράγματα δυσκολεύουν. Μια τεράστια μάχη έρχεται και μόνο μια πλευρά μπορεί να νικήσει. Μόνο ένας από τους δύο μπορεί να ζήσει.

Όλες αυτές οι ταινίες ξεκίνησαν από βιβλία της πασίγνωστης τώρα πια συγγραφέως J. K. Rowling. Τα εξαιρετικά εφέ, οι υπέροχοι ηθοποιοί, τα σκηνικά αλλά και το σενάριο είναι οι λόγοι που η επταλογία Χάρι Πότερ έχει μείνει στην ιστορία. Για εμάς που μεγαλώσαμε με τις ταινίες αυτές η μαγεία δεν θα τελειώσει ποτέ.



NORWEGIAN WOOD / NORWEGIAN WOOD
HARUKI MURAKAMI / HARUKI MURAKAMI

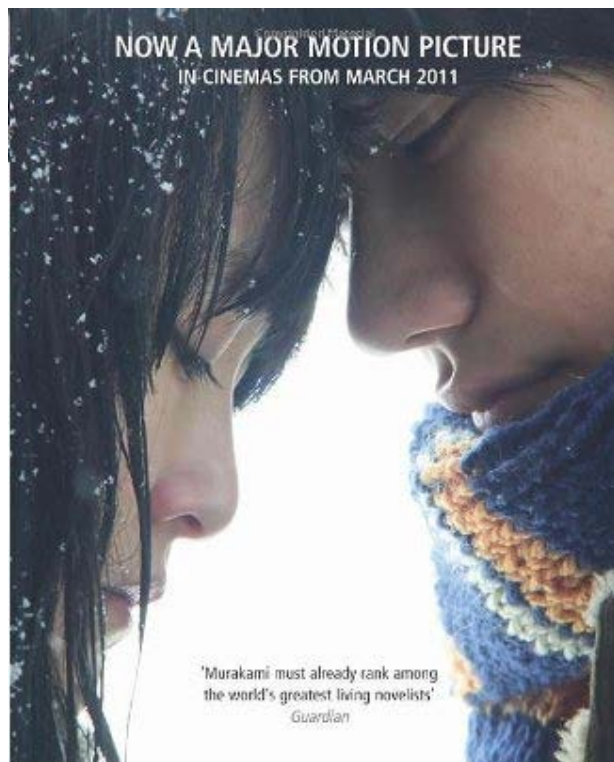
Από το μαθητή του Γ₁
Χρήστο Καρρά

I once had a girl, or should I say, she once had me... Norwegian Wood, The Beatles

Αρχές της δεκαετίας του 70', η έκρηξη της ποπ, οι Beatles και ο πόλεμος του Βιετνάμ ταραζουν τους νέους της εποχής. Ο Τόρου Βατανάμπε προσπαθώντας να ξεπεράσει το θάνατο του Κιζούκι μετακομίζει στο Τόκιο, για να σπουδάσει. Εκεί συναντά κι ερωτεύεται την όμορφη Ναόκο, κοπέλα του Κιζούκι, καθώς και την γοητευτική Μιντόρι. Ο χρόνος τρέχει και καλεί τον Βατανάμπε να διαλέξει ανάμεσα στο παρόν και το μέλλον. Μια ιστορία κυρίως για την απώλεια αγαπημένων προσώπων που, όμως, θίγει πολλά ακόμα θέματα: έρωτας, θάνατος και σεξουαλικότητα είναι μερικά από αυτά.

Ένα βιβλίο που κέρδισε μια ολόκληρη γενιά Ιαπώνων, ελπίζω να το αγαπήσετε κι εσείς.

Στα ελληνικά κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ σε μετάφραση από τα αγγλικά της Μαρίας Αγγελίδου. Για την μεγάλη οθόνη κινηματογραφήθηκε το 2010 από τον Βιετναμέζο σκηνοθέτη Anh Hung Tran.



Haruki Murakami
Norwegian Wood
Copyrighted Material

VINTAGE

Αθλητικά

Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΣΠΟΡ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Από τη μαθήτριά του Α3

Χρυσούλα Μπουκάλα

Κάθε χρόνο που αρχίζει μια καινούρια σχολική χρονιά, προσπαθούμε να ανασκουμποθούμε και να βάλουμε σε μια τάξη όλες μας τις υποχρεώσεις ως προς το σχολείο. Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος, το σχολείο μας αποφάσισε να συμμετάσχει σε διάφορους αθλητικούς αγώνες ομαδικών αθλημάτων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα αρκετές επιτυχίες που μας έκαναν να αισθανθούμε πολύ περήφανοι για όλα τα παιδιά που έλαβαν μέρος σε αυτούς τους αγώνες.

Αρχικά, την Πέμπτη 3 Νοεμβρίου, η ομάδα των κοριτσιών του βόλλεϋ νίκησε στον πρώτο αγώνα για την Α φάση του σχολικού πρωταθλήματος την ομάδα από το 2ο ΓΕΛ Γλυκών Νερών.



Την ίδια ημέρα η ομάδα των κοριτσιών του μπάσκετ έδωσε τον πρώτο της αγώνα για την Α φάση του σχολικού πρωταθλήματος και αντιμετώπισε την ομάδα του 2ου ΓΕΛ Παλλήνης. Δυστυχώς όμως, το αποτέλεσμα

δεν ήταν τόσο ευνοϊκό για τα κορίτσια μας, διότι το σκορ ήταν 36-24 υπέρ της ομάδας της Παλλήνης.

Την Πέμπτη 11 Νοεμβρίου, σειρά είχαν τα αγόρια του σχολείου, τα οποία μας εκπροσώπησαν σε αγώνες μπάσκετ και βόλλεϋ.

Η ομάδα του μπάσκετ, έπαιξε στον ημιτελικό του Γ' ομίλου για την Α φάση του σχολικού πρωταθλήματος και αντιμετώπισε την ομάδα του 2ου ΓΕΛ Παλλήνης. Όμως το τελικό αποτέλεσμα, με τη διαφορά ενός πόντου, ήταν υπέρ της ομάδας της Παλλήνης.



Όσον αφορά στη σχολική ομάδα βόλλεϋ των αγοριών, αντιμετώπισε την ομάδα του 2ου ΓΕΛ Νέας Μάκρης και το τελικό αποτέλεσμα ήταν 2-0 υπέρ των αντιπάλων.

Σειρά είχαν οι ποικίλες επιτυχίες την σχολικής ομάδας ποδοσφαίρου. Ο πρώτος αγώνας διεξήχθη με επιτυχία στις 29 Νοεμβρίου, καθώς υπερτερήσαμε της ομάδας του 1ου ΓΕΛ Γλυκών Νερών μετά από εξαιρετική εμφάνιση και τελικό σκορ 5-0.



Με την άφιξη του χειμώνα, τα αγόρια “έδωσαν μια κρυάδα” στους αντιπάλους τους με τη νίκη τους και το “τσουχτερό” αποτέλεσμα του 5-0. Ακολούθησε ο αγώνας με το ΓΕΛ Νέας Μάκρης που στο παρα - 4 καταφέραμε να κερδίσουμε επιτυχώς μετά από τα πέναλτι. Η ομάδα ποδοσφαίρου του σχολείου μας συνέχισε τις υποχρεώσεις της για το σχολικό πρωτάθλημα και είχε ως αντίπαλο το ΓΕΛ Αρτέμιδας. Δυστυχώς για εκείνους, το τελικό αποτέλεσμα

ήταν 4-1! Την Παρασκευή 9-12-2011 η ομάδα ποδοσφαίρου συμμετείχε στον ημιτελικό της Α φάσης του σχολικού πρωταθλήματος με αντίπαλη ομάδα το ΓΕΛ Αναβύσσου. Ήταν ένα ντέρμπι, καθώς οι δυο ομάδες ισοφάρισαν και οδηγήθηκαν στα πέναλτι. Ύστερα από σκληρή προσπάθεια τα αγόρια δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν το άγχος τους. Το αποτέλεσμα έδωσε το προβάδισμα στους αντιπάλους και το εισιτήριο για τον τελικό. Τους ευχόμαστε καλή επιτυχία!



Ευχαριστούμε όλα τα παιδιά που πήραν μέρος σε αυτούς τους αγώνες. Είχαν μια καταπληκτική πορεία και είναι αξιέπαινοι μόνο και μόνο για την προσπάθεια που έκαναν.



Θερμά συγχαρητήρια και στους καθηγητές μας, οι οποίοι με το δικό τους τρόπο, βοήθησαν τα παιδιά να πάρουν μέρος στους αγώνες. Εύχομαστε το σχολείο μας να έχει πάντα τόσες επιτυχίες και πάντα τόσα καλά παιδιά να το πλαισιώνουν!

Ελεύθερο βήμα

Μήπως φταίω κι εγώ;

Από τη μαθήτριά της Α' τάξης

Χαραλαμπίδη Γεωργία-Μαρία

Με βάση κάποια δυσάρεστα γεγονότα που έλαβαν χώρα στο περιβάλλον του σχολείου μας, θέλησα να γράψω ένα άρθρο σχετικά με τα ακλόνητα δικαιώματα των μαθητών, αλλά και τις εξίσου σημαντικές υποχρεώσεις που πρέπει να εκπληρώνουν, αν θέλουν να είναι σωστοί, μιας και τα δύο αυτά είναι αλληλένδετα...

Δικαίωμα λέγεται η εξουσία που έχει ο κάθε άνθρωπος για την προστασία του έννομου συμφέροντός του. Η εξουσία αυτή αναγνωρίζεται από το νόμο, επιβάλλεται, προστατεύεται και αποκαθίσταται (σε περίπτωση προσβολής του) από τον ίδιο το νόμο. Αλληλένδετη με την έννοια του δικαιώματος, είναι η έννοια της "υποχρέωσης, απέναντι στην οποία η οποιαδήποτε μορφή ασυνέπειας σημαίνει ταυτόχρονα και κατάργηση του δικαιώματος.

Οι υποχρεώσεις των μαθητών

1. Η χρήση των κινητών τηλεφώνων πρέπει να αποφεύγεται, αφού η ανάγκη για επικοινωνία καλύπτεται επαρκώς με τα τηλεπικοινωνιακά μέσα που διαθέτει το σχολείο.
2. Το κάπνισμα των μαθητών στο σχολείο δεν είναι παιδαγωγικά ορθό να νομιμοποιηθεί με την ανοχή του σχολείου, το οποίο πρέπει να αποδοκιμάσει αυτήν την επιβλαβή και επικίνδυνη συνήθεια που εδραιώνεται σε αυτήν την ηλικία. Βέβαια, λαμβάνοντας υπόψη την τάση των εφήβων για μιμητισμό, οι καθηγητές του κάθε σχολείου θα ήταν καλό να μην προβάλλουν λανθασμένα πρότυπα στους μαθητές.
3. Το σχολείο έχει υποχρέωση να ρυθμίσει το θέμα της καθυστερημένης προσέλευσης των μαθητών. Το μάθημα δεν πρέπει να διακόπτεται εξαιτίας αυτών που καθυστερούν.

4. Οι αλλόθρησκοι μαθητές έχουν δικαίωμα να μη μετέχουν στην πρωινή προσευχή. Όλοι όμως οι μαθητές και οι καθηγητές που έχουν μάθημα την πρώτη ώρα, πρέπει να παραβρίσκονται στην πρωινή συγκέντρωση του σχολείου.
5. Η φοίτηση των μαθητών πρέπει να είναι τακτική και η παρακολούθηση ανελλιπής και όχι επιλεκτική.
6. Το σχολικό βιβλίο παρέχεται δωρεάν. Η κακοποίηση, το κάψιμο έχουν συνέπεια τον ευτελισμό του βιβλίου, το οποίο ανήκει στην Πολιτεία, που δαπάνησε από το υστέρημα του λαού.
7. Απαιτείται σεβασμός στη σχολική περιουσία.
8. Η τάξη, η ησυχία και το ήρεμο κλίμα μέσα στην αίθουσα διδασκαλίας είναι προϋποθέσεις για την αρμονική συνεργασία όλων των μελών της ομάδας.
9. Ο σεβασμός στους εκπαιδευτικούς, στη σχολική περιουσία και τους συμμαθητές είναι απαραίτητος.

Ωστόσο,

Και οι καθηγητές από τη μεριά τους οφείλουν να σέβονται τον κάθε μαθητή, καθώς σε αντίθετη περίπτωση κι εκείνος δεν θα τους σέβεται.

Τα δικαιώματα των μαθητών

1. Δικαίωμα εγγραφής και φοίτησης:

Κάθε παιδί δικαιούται να εγγραφεται στο σχολείο και να παρακολουθεί τα διδασκόμενα μαθήματα. Στο σχολείο γίνονται δεκτά και τα παιδιά που οι γονείς τους δεν έχουν νόμιμη διαμονή στη χώρα, καθώς και αυτά που δεν διαθέτουν νόμιμα δικαιολογητικά, αρκεί να έχουν εμβολιασθεί και οι γονείς ή κηδεμόνες τους να υποβάλουν υπεύθυνη δήλωση για τα στοιχεία τους. Μέχρι την ηλικία των 16 χρόνων και έως την Γ' τάξη του Γυμνασίου (9χρονη υποχρεωτική εκπαίδευση) οι γονείς έχουν υποχρέωση να στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο, ειδάλλως διαπράττουν ποινικό αδίκημα. Τα σχολεία πρέπει να παίρνουν άμεσα και ουσιαστικά μέτρα για να αποτρέπουν την εγκατάλειψη και να ενθαρρύνουν τη συνέχιση των σπουδών από τους μαθητές.

2. Δικαίωμα διευκόλυνσης στην πρόσβαση :

Τα παιδιά που μένουν μακριά από το σχολείο πρέπει να διευκολύνονται από τη νομαρχία ή τον δήμο της περιοχής τους για να πηγαίνουν στην σχολική μονάδα που βρίσκεται πιο κοντά στην κατοικία τους (μίσθωση λεωφορείων, ταξί κλπ). Το μέτρο αυτό ισχύει και για τα παιδιά που μένουν σε καταυλισμούς ή απομονωμένους οικισμούς.

3. Δικαίωμα μη διάκρισης: Κανένα παιδί δεν πρέπει να γίνεται αντικείμενο διάκρισης στο σχολείο, για το φύλο, τη φυλή, την εθνικότητα, την καταγωγή, τις θρησκευτικές του και όχι μόνο πεποιθήσεις ή την κατάσταση της υγείας του.

4. Δικαίωμα ποιότητας σπουδών – Δικαίωμα υγιεινής και ασφάλειας: Η δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά πρέπει να συνδυάζεται με κατάλληλες σχολικές εγκαταστάσεις, επαρκή αριθμό εκπαιδευτικών και παροχή δωρεάν σχολικών βιβλίων και σχολικών βοηθημάτων(δωρεάν εκπαίδευση). Οι σχολικοί χώροι πρέπει να παρέχουν ασφάλεια και να πληρούν τους όρους υγιεινής, με τακτική καθαριότητα.

5. Δικαίωμα εξειδικευμένης εκπαίδευσης: Οι μαθητές που δεν μιλούν την Ελληνική γλώσσα πρέπει να διευκολύνονται με λειτουργία τάξεων υποδοχής και υποστηρικτικών μαθημάτων με τη βοήθεια ειδικών σχολικών εγχειριδίων, ενώ τα παιδιά άτομα με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες πρέπει να αξιολογούνται από τα αρμόδια κέντρα (Κ.Δ.Α.Υ.) και να έχουν κατάλληλη στήριξη και δυνατότητα συμμετοχής στην εκπαίδευση σύμφωνα με τις κλίσεις και ικανότητές τους.

6. Δικαίωμα σεβασμού της προσωπικότητας και της αξιοπρέπειας: Κάθε μαθητής και μαθήτρια πρέπει να αντιμετωπίζεται με σεβασμό ως αυτόνομη προσωπικότητα που έχει δικαιώματα και δυνατότητες. Η εφαρμογή της σχολικής πειθαρχίας πρέπει να γίνεται με τρόπο που σέβεται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, και αποφεύγοντας το στιγματισμό και τη διαπόμπευση.

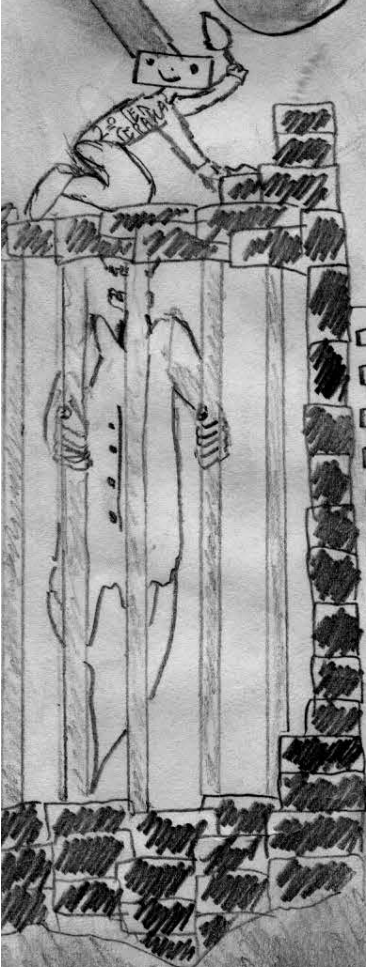
7. *Δικαίωμα ενημέρωσης, έκφρασης απόψεων και διαλόγου: Το σχολείο έχει υποχρέωση να ενημερώνει τους μαθητές για τα δικαιώματά τους. Ας μην ξεχνάμε, όπως γίνεται πλέον στις μέρες μας, ότι Παιδεία δεν είναι η στείρα διδασκαλία. Παιδεία σημαίνει σωστός τρόπος συμπεριφοράς και οι καθηγητές θα έπρεπε να συζητούν αρμονικά με τους μαθητές και να προσπαθούν να τους διαφωτίσουν, χωρίς όμως να προσπαθούν να τους επιβάλλουν τη γνώμη τους. Να τους σέβονται και να μην θεωρούν ότι λόγω της νεαρής τους ηλικίας δεν είναι ικανοί να αξιολογούν και να κρίνουν. Οι μαθητές έχουν δικαίωμα έκφρασης των απόψεών τους ατομικά και συλλογικά. Ο διάλογος και η συμμετοχή των παιδιών στη λήψη αποφάσεων για ζητήματα που τα αφορούν πρέπει να είναι βασικό συστατικό της εκπαιδευτικής διαδικασίας.*
8. *Δικαίωμα προστασίας από τη βία: Οι μαθητές πρέπει να προστατεύονται από κάθε μορφής βίας και προσβλητικής συμπεριφοράς.*

Όπως προείπα, λοιπόν, εφόσον τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις είναι δύο στοιχεία άμεσα συνδεδεμένα μεταξύ τους, πριν διεκδικήσουμε ας σκεφτούμε, αν είμαστε σωστοί ως προς τις υποχρεώσεις μας, έτσι ώστε να μη δίνουμε πάτημα σε μερικούς να μας αμφισβητούν ως προσωπικότητες και ως γενιά, λέγοντάς μας πως μόνο διεκδικούμε, αλλά ποτέ δεν είμαστε συνεπείς... Γι αυτό την επόμενη φορά ας σκεφτούμε... Μήπως φταίω κι εγώ;

Περιεχόμενα

<i>Από τη διεύθυνση</i>	3
<i>Μαντινάδα Χριστουγέννων</i>	5
<i>Της σύνταξης</i>	5
<i>Ένα παράδειγμα ζωής</i>	6
<i>EUROSCOLA 2011</i>	8
<i>Μια βραδιά στο...Στρασβούργο</i>	10
<i>Ισότητα μεταξύ ατόμων με αναπηρία και των υπολοίπων</i>	14
<i>Δυο κόσμοι σε μια ζωγραφιά</i>	16
<i>Παλαιά... επίκαιρα</i>	18
<i>Η κοινωνία είναι...</i>	19
<i>Ελληνική Δημοκρατία: “Πολίτευμα Ανάδελφον”</i>	20
<i>Ενδοσχολική ζωή</i>	21
<i>Υπολογιστές στην εκπαίδευση;</i>	22
<i>Λογοτεχνικό εργαστήριο- Οι μαθητές γράφουν</i>	24
<i>Μια γλυκιά .. καραμέλα</i>	27
<i>Ό,τι κράτησα από σένα</i>	32
<i>Κάτω απ’ το φως του φεγγαριού</i>	34
<i>Cinemanias</i>	35
<i>Βιβλιοπαρουσίαση</i>	39
<i>Η ώρα των Σπορ στο σχολείο μας</i>	40
<i>Μήπως φταίω και γω;</i>	43
<i>Περιεχόμενα</i>	47

TO AERIAL



XAPA ATACH